

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

**ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΙΘΟΥΣΑ
ΞΕΠΟΥΛΙΕΤΑΙ ΩΣ
«ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ»
ΧΩΡΟΣ!!!**

ΠΩΛΕΙΤΑΙ
Επαγγελματικός χώρος, ενιαίος
1ου ορόφου, 135 τμ, w.c.,
με δυνατότητα & 2ου w.c., πρόσοψη
Επί της Αλ.Πανγούλη, κατασκευή του 70
ΚΤΗΜΑΤΕΜΠΟΡΙΚΗ Properties
ΤΗΛ. 210 - 272

Στιγμιότυπα από την Κοιλιάδα της Σκιάς του Θανάτου

(IX)

Π ό τ ε έ ρ χ ε τ α ι τ ο τ έ λ ο ς ;

Τις ημέρες αυτές ακούσαμε μια αληθινή ιστορία, αρκετά χιουμοριστική μέσα στην τραγικότητά της. Την μεταδίδουμε εδώ χάρη των αναγνωστών μας μαζί με λίγα σχόλια.

Μια γιαγιά απέκτησε δισεγγονή σε ηλικία 90 ετών. Ύστερα από δύο χρόνια (στα 92 της) έπαιζε με τη μικρή και έλεγε στο μωρό: «Πότε θα μεγαλώσεις να σε δω νυφούλα!» Η νύφη της (η γιαγιά του μωρού, ηλικίας περίπου 60 ετών) άκουσε την προγιαγιά να λέει τα παραπάνω λόγια και είπε γελώντας: «Βρε μάνα, εδώ είναι αμφίβολο αν θα προλάβω να την δω νύφη εγώ, που είμαι τριάντα χρόνια νεότερη, κι εσύ ονειρεύεσαι τέτοια πράγματα; Αν το κορίτσι παντρευτεί στα 20 χρόνια της, εγώ θα είμαι 80 κι εσύ πάνω από 110 ετών. Ως εκεί σκοπεύεις να φτάσεις;»

Αυτό το αστείο γεγονός έχει συμβεί πραγματικά και στην ουσία του φανερώνει πόσο εύκολα ο άνθρωπος ξεχνά ότι είναι προσωρινός σ' αυτό τον κόσμο. Άπαξ και αρχίσει η ζωή μας, κανείς λογικός άνθρωπος δε θέλει να τελειώσει. Ακόμη και στα βαθιά γηρατειά, ακόμη και μέσα σε μεγάλη αρρώστια, πάντα υπάρχει η ελπίδα και το περιθώριο για «λίγο ακόμη».

Όμως η Βίβλος πληροφορεί και προειδοποιεί πως «**είναι αποφασισμένον εις τους ανθρώπους άπαξ να αποθάνωσι, μετά δε τούτο είναι κρίσις**» (Εβρ. 9/θ/27). Είτε μας αρέσει είτε όχι, ο θάνατος πέρασε στη ζωή μας και μέχρι καιρού κυβερνά τον κόσμο μας και τη ζωή μας.

Ύστερα από την αμαρτία των Πρωτοπλάστων, θα γράψει ο Παύλος, «**Καθώς**

δ' ενός ανθρώπου η αμαρτία εισήλθεν εις τον κόσμον και διά της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτω διήλθεν ο θάνατος εις πάντας ανθρώπους, επειδή πάντες ήμαρτον» (Ρωμ. 5/ε/12) κι από αυτή την κατάρρα ούτε εξαιρέθηκε ούτε πρόκειται να εξαιρεθεί κανένας απόγονος του Αδάμ.

Ο θάνατος είναι εχθρός. Μας στερεί τη ζωή που είναι δώρο του Θεού! Γι' αυτό και κανείς δεν τον θέλει. Όλοι κάνουμε το παν να τον αποφύγουμε κι όσοι λένε "μεγάλα και παχιά λόγια" **ψεύδονται χωρίς να το καταλαβαίνουν.**

Η απάντηση σ' αυτό το διαιώνιο πρόβλημα έρχεται μόνο από τον Θεό που μας λέει πως, «**αν και διά το αμάρτημα του ενός ο θάνατος εβασίλευσε διά του ενός, πολύ περισσότερον οι λαμβάνοντες την αφθονίαν της χάριτος και της δωρεάς της δικαιοσύνης θέλουσι βασιλεύσει εν ζωή διά του ενός Ιησού Χριστού**» (Ρωμ. 5/ε/17).

Είναι κακό που θέλουμε να ζούμε; Κάθε άλλο! Γι' αυτό και ο Χριστός εξασφάλισε για μας την ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ. Όμως **η όντως ζωή** δεν είναι το κατάντημα κι οι πόνοι των γηρατειών αλλά η αιώνια ύπαρξή μας πλάι στον Αναστημένο Χριστό όπου θα γίνει πραγματικότητα ο λόγος Του: «**Αύτη είναι η αιώνιος ζωή, το να γνωρίζωσι σε τον μόνον αληθινόν Θεόν και τον οποίον απέστειλας Ιησούν Χριστόν**» (Ιωάν. 7/ιζ/3).

Τούτη τη ζωή ευχόμαστε σε όλους τους αναγνώστες. ❶

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

ΑΡΘΡΑ	Σελ.	ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ	Σελ.
❶ Στιγμιότυπα από την Κοιλιάδα της Σκιάς του Θανάτου (ΙΧ) ...	2	❶ ΔΙΑΒΑΣΜΑΤΑ	11
❶ Παραβάται συνθηκών... ..	4	☐ Κρίνω ή διακρίνω;	
❶ Η παρουσία της Εκκλησίας μέσα στην ελληνική κοινωνία ..	6	☐ Τρύπια πορτοφόλια...	
❶ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου;	19	☐ Για την "ελπίδα"	
❶ Μήπως ακούγονται καλύτερα;..	20	❶ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ	13
❶ Τα άμφια των βαθμών ιεροσύνης.	22	☐ Να φοβηθούμε τις "συνέπειες";	
❶ Σατράπες μηδίζοντες... ..	23	☐ Αδελφικά φιλήματα (1)	
❶ Η καθέδρα του Μωυσή	24	☐ Αδελφικά φιλήματα (2)	
❶ Η καταδίκη ενός Μητροπολίτη	32	❶ «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ [;]»	28
		☐ ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ...	
		☐ ΤΙΝΟΣ ΤΑ ΙΧΝΗ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ; ☐ Η ΚΑΥΣΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ...	
		☐ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ... ☐ ΟΣΜΗ ΧΡΗΜΑΤΟΣ... ΚΑΙ ΘΥΜΙΑΤΟΥ...	
		❶ ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ	
		"Ομοφυλομανείς..."	31

ἐν οὐτῇ ὀφθαλμοῦ...

ΕΤΟΣ 23 - ΤΕΥΧΟΣ 205 / ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2008

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/δ/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη Ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεῖ οὔτε υπηρετεῖ κάποια συγκεκριμένη ἐκκλησία ἢ ὀργάνωση • Δεν ἀντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού εἶναι ἐλεύθερη ἐφόσον δὲν περικρίπτονται ἢ ἀλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ὑστερα ἀπὸ ἀδεία του ἀρχικοῦ τους ἐκδότη καὶ στα ὁποῖα ὑπάρχει σχετικὴ ἐνδειξη • **Ἡ ἀναδημοσίευση κειμένων ἀπὸ καὶ πρὸς τὸν «Τ» με κανένα τρόπο δὲν σημαίνει ταύτιση** • Σὲ ἐκτέλεση τῆς ἐντολῆς «**Δωρεάν δότε**» (Ματθ. 10/ν/8) στέλνεται χωρὶς πληρωμὴ σε ὅποιον δώσει τὴ διεύθυνσή του • Για προαιρετικὲς εἰσφορὲς ἐξυπηρετεῖ τὴ ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAA XXX • **Ἰδιοκτῆτης:** «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μὴ κερδοσκοπικὸ θρησκευτικὸ ΝΠΙΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνῶν 2873/84. • **Εκδότης:** Β. Βασιλειάδης, Ἀργυρουπόλεως 12, Ν. Ἰωνία, 210-27.73.785. • **Εκτύπωση:** Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 • **Επικοινωνία** : Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ.: 210-27.73.785 •

«TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • **Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •**

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
tyxikos@gmail.com

www.tyxikos.gr

Σίμος Σινάνογλου
Ο δωρητής

Παραβάται συνθηκών...

Πολύ συχνά και από αρχαιοτάτων χρόνων, οι άνθρωποι τείνουν να προσφέρουν στο θείο κάτι από την παρουσία τους. Αυτό σκέφτηκε να εφαρμόσει ο Δαβίδ όταν θέλησε να χτίσει στον Θεό ναό αντί της Σκηνής του Μαρτυρίου (Β' Σαμ. 7/ζ/2-13), αυτό έκανε και ο Ηρώδης ο Μέγας, όταν έχτισε τον τρίτο Ναό στα Ιεροσόλυμα (Ιωάν. 2/β/20, Ματθ. 24/κδ/1). Κι αυτό δεν άλλαξε στα χρόνια της Χριστιανικής Εκκλησίας, όπου έχουμε παραδείγματα τόσο από τη ζωή της μητέρας του Μεγάλου Κωνσταντίνου Ελένης, όπως και του Ιουστινιανού και πολλών άλλων αυτοκρατόρων, βασιλιάδων, αρχόντων και απλών πιστών, που στην εκκλησιαστική γλώσσα ονομάζονται «κτίτορες» ναών.

Η παρούσα αναφορά μας στις δωρεές προς εκκλησίες, ιδρύματα κ.λπ. δεν γίνεται με αφορμή το πρόσφατο σκάνδαλο της Μονής Βατοπεδίου, αλλά με αφορμή τις εικόνες στο εξώφυλλο αυτού του τεύχους, όπου βλέπετε ένα ακίνητο ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΗ.

Όμως εκείνο που δεν γνωρίζουν οι αναγνώστες είναι ότι το εν λόγω ακίνητο είχε δωρηθεί σε μία Εκκλησία, σύμφωνα με την επιθυμία και ευχή της μητέρας του ιδιοκτήτη, όχι για να πουληθεί αλλά με σκοπό τη διοργάνωση πνευματικών, θρησκευτικών και πολιτιστικών

δημοσίων εκδηλώσεων.

Αυτές οι συνεννοήσεις και αμοιβαίες δεσμεύσεις έγιναν πριν από 30 περίπου χρόνια, και ο γράφων είναι σε θέση να γνωρίζει τις λεπτομέρειες λόγω της προσωπικής του γνωριμίας με τον δωρητή και της παρουσίας του σε σχετικές συζητήσεις.

Εντούτοις, ο χώρος αυτός ουδέποτε χρησιμοποιήθηκε σύμφωνα με τις επιθυμίες του διαθέτη, ο οποίος πέθανε απογοητευμένος από τη συμπεριφορά των δωροληπτών. Σήμερα, ύστερα μάλιστα από το θάνατο του δωρητή, το ακίνητο διατίθεται προς πώληση έναντι 120.000 ευρώ (τιμή κτηματομεσίτη).

Αν ο δωρητής ήθελε να διαθέσει στην εν λόγω εκκλησία κάποιο χρηματικό ποσό, είχε την ευκαιρία, όπως και τη δυνατότητα, να το κάνει εξ αρχής. Αλλά εκείνο που ήθελε –και αυτό του υποσχέθηκαν–, ήταν ο συγκεκριμένος χώρος να αξιοποιηθεί για τη διακήρυξη του θείου λόγου και μόνο αυτό.

Μάλιστα, επειδή οι συνεννοήσεις έγιναν πριν ακόμη χτιστεί το κτίριο και είχε τεθεί θέμα ύψους για να είναι ο χώρος κατάλληλος για συγκέντρωση πολλών ανθρώπων, ο διαθέτης φρόντισε κατά την οικοδόμηση ώστε ο συγκεκριμένος χώρος να έχει μεγαλύτερο ύψος από τα παρακείμενα διαμερίσματα.

Ο λόγος του Θεού αποκαλύπτει ότι οι κοσμικοί άνθρωποι είναι μεταξύ άλλων και «**παράβηται συνθηκών**» (Ρωμ. 1/α/31-32), όμως τα γεγονότα αποδεικνύουν πως οι ίδιες αρρώστιες υπάρχουν και ανάμεσα σε εκκλησιαστικούς παράγοντες, οι οποίοι νομίζουν «**την ευσέβειαν ότι είναι πλουτισμός**» (Α΄ Τιμ. 6/ς/5). Δεν ισχυριζόμαστε εντούτοις ότι οι πωλητές ενδιαφέρονται "προς ίδιον όφελος" αλλά για "εκκλησιαστικό πλουτισμό" και τούτο είναι ενδεικτικό της ελαφρότητας με την οποία αντιμετωπίζουν όχι μόνο το λόγο του Θεού αλλά και το δικό τους.

Εν τέλει το κτίριο θα πουληθεί, όπως ήταν η απ' αρχής ευχή που είχαν εκφράσει κρυφά οι δωρεολήπτες, οι κυριότεροι από τους οποίους έχουν ήδη πεθάνει. Ούτε πρόκειται να ενοχλήσει κανενός τον ύπνο (κυριολεκτικό και πνευματικό) το "φάντασμα" του μεταστάντος δωρητή, σίγουρα όμως ο Θεός ποτέ δεν πρόκειται να ευλογήσει τέτοιες συμπεριφορές – όπως εξάλλου δεν το έκανε μέχρι σήμερα για την εν λόγω δωρεά, η οποία έμεινε αναξιοποίητη επί τόσα χρόνια.

Πριν πολλά χρόνια ο γράφων είχε υπενθυμίσει στους αποδέκτες της εν λόγω δωρεάς (α) **την περίπτωση του Αχάη που έκλεψε από το ανάθεμα της Ιερικώ με αποτέλεσμα να χαθεί αυτός και οι συγγενείς του** (Ιησ. 7/ζ), και (β) **την περίπτωση του πονηρού δούλου που έκρυψε στη γη το τάλαντο του κυρίου του** (Ματθ. 25/κε/25) επισημαίνοντας τις ομοιότητες και την ευθύνη τους.

Τώρα αισθάνεται το καθήκον να καταγγείλει την αδικία και παρασπονδία με την ευχή οι σημερινοί χειριστές της υπόθεσης, να αναλογιστούν τη δική τους διαγωγή όχι μόνο ως χριστιανοί αλλά και ως τίμιοι άνδρες που ο λόγος τους έχει κάποια αξία.

Ευλαβής άρχοντας εικονιζόμενος μαζί με το ναό που δώρισε.

Εέλουμε επίσης να επιστήσουμε την προσοχή όλων των καλοπροαίρετων ανθρώπων, που από το περίσσειμα ή και το υστέρημα τους θέλουν να προσφέρουν περιουσιακά τους στοιχεία (κινητά ή ακίνητα) σε εκκλησίες ή άλλα σωματεία και ιδρύματα:

Προσέχετε πολύ τα πρόσωπα στα οποία εμπιστεύεστε όπως και τους όρους που θα θέσετε, έτσι ώστε η επιθυμία σας να είναι ισχυρή ακόμη και όταν οι ίδιοι δεν είστε σε θέση να το επιβάλλετε.

Δυστυχώς, οι άνθρωποι –όποιοι και αν είναι αυτοί– πάντα άνθρωποι θα είναι, δηλαδή σάρκα και χύμα, γι' αυτό και **δεν είναι φρόνιμο να τους εμπιστεύεται κανείς "εν λευκώ"!**

Η έρευνα έδειξε ότι τα μέλη της δωρεοδόχου εκκλησίας έχουν άγνοια για την απόφαση πώλησης του ακινήτου, και φυσικά δεν γνωρίζουν πού και πώς θα διατεθούν τα χρήματα.

«Διά πολλών μαρτύρων...»

Η παρουσία της Εκκλησίας μέσα στην ελληνική κοινωνία

Προς Κολοσσαείς 1/α/24 - 2/β/5

Καθώς με την Χάρη του Κυρίου ξεκινάμε τις εργασίες της Γενικής Συνέλευσης της Εκκλησίας στην διάρκεια των οποίων θα γίνει η αποτίμηση των πεπραγμένων της περασμένης διετίας, θα ήθελα η ώρα αυτή της λατρευτικής μας εναρκτήριας σύναξης να έχει ένα προσανατολισμό προς το μέλλον και την παρουσία και τον ρόλο της Εκκλησίας μέσα στην ελληνική κοινωνία του σήμερα και του αύριο.

Ποιος θα μπορούσε να είναι ο ρόλος της Εκκλησίας μέσα στην Ελληνική κοινωνία;

Πριν από δύο χρόνια, στην αντίστοιχη σύναξη της Γενικής Συνέλευσης, είχα θέσει το ίδιο ερώτημα το οποίο απάντησα με το κάλεσμα η Εκκλησία να έχει μια εξωστρεφή λυτρωτική στάση. Να γίνει η ευαγγελική ζύμη της ελληνικής κοινωνίας.

Απόψε θα ήθελα να έρθουμε και να δούμε ένα ανάλογο κάλεσμα που θέτει ο απ. Παύλος στους αναγνώστες του στην Εκκλησία των Κολοσσών. Θα σας προσκαλούσα στο παράδειγμα του Παύλου να δούμε την δική μας εκκλησιαστική παρουσία μέσα στον δικό μας πολιτιστικό, κοινωνικό και εθνικό χώρο.

Α. Η Εκκλησία καλείται να διακονήσει την ελληνική κοινωνία

Ποιος είναι ο ρόλος του απ. Παύλου, ως κορυφαίου αποστόλου, προς την Εκκλησία του Ιησού Χριστού η οποία οικοδομείται μέσα στην κοινωνία των Κολοσσών και σε ολόκληρη την περιοχή της κοιλάδας του Λύκου ποταμού;

Θα μπορούσε να ήταν ένας ρόλος εξουσίας κι απολαβής. Όμως δεν είναι. Αντίθετα, ο ρόλος του είναι διακονικός «...ης εγενόμην εγώ διάκονος...» (1/α/25).

Ο απ. Παύλος επαναλαμβάνει το παράδειγμα του Κυρίου του, του Οποίου η επίγεια παρουσία χαρακτηριζόταν από διακονία προς τον κόσμο κι εκφράζεται μ' εκείνα τα λόγια με τα οποία την οριοθέτησε όταν είπε, «...ο Υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μάρκ. 10/ι/45).

Στην αρχαιότητα διάκονοι ήσαν όχι τα αφεντικά, όχι οι δεσπότες αλλά οι δούλοι στους οποίους οι κύριοί τους ανέθεταν τις διάφορες εργασίες. Ο Παύλος έχει μια ανάλογη για τον εαυτό του εικόνα καθώς είχε κληθεί από τον Κύριο του να υπηρε-

τήσει την Εκκλησία για την οποία υπέφερε κιόλας (1/α/24).

Όπως ο Παύλος υπηρέτησε άλλους με αφοσίωση, έτσι και η Εκκλησία καλείται όχι να κατακρίνει και να καταδικάζει τους ανθρώπους αλλά να τους διακονήσει στις ανάγκες τους. Δεν καλείται σε μίαν απόταξη του κόσμου από φόβο μην τυχόν μολυνθεί απ' αυτόν αλλά σε μια διακονία καταλλαγής προς τον κόσμο. Η Εκκλησία δεν είναι αυτοσκοπός. Δεν υπάρχει για να υπηρετεί τον εαυτό της ή να υπηρετήσει τον Ιησού Χριστό. Εκείνος δεν χρειάζεται την διακονία μας αλλά ο πλησίον μας, οι άνθρωποι με τα διάφορα προβλήματα και ανάγκες.

Λίγο προτού αναχωρήσει από ανάμεσα τους ο Κύριος είπε στους στενοχωρημένους Αποστόλους, «Σας βεβαιώνω ότι αυτός που πιστεύει σ' εμένα θα κάνει κι εκείνος τα ίδια έργα που κάνω εγώ, ακόμα μεγαλύτερα απ' αυτά θα κάνει γιατί εγώ πηγαίνω κοντά στον Πατέρα» (Ιωάν. 14/1δ/12).

Με τα λόγια Του αυτά υποσχόταν ότι η απουσία Του από τον κόσμο δεν θα σήμανε και το τέλος της διακονίας Του διότι αυτήν την διακονία θα την συνέχιζαν οι μαθητές Του. Μάλιστα τους υπόσχεται ότι με πίστη σ' Αυτόν θα μπορούσαν να κάνουν όχι μόνο εκείνα που Αυτός είχε κάνει, τα οποία θεωρεί ελάσσονος σημασίας, αλλά και μεγαλύτερα τούτων. Και το ερώτημα γεννιέται, «τι θα μπορούσε να είναι μεγαλύτερο κι απ' αυτό το έργο της ανάστασης του Λαζάρου;»

Σε μια εκκλησιαστική κοινότητα σήμερα που αναζητεί το θέαμα με έργα θεραπείας σε αμφιβόλου πνευματικότητας φιέστες, τα οποία για τον Κύριο είναι το έλασσον, το ερώτημα για το μείζον προκαλεί ενόχληση διότι τα έργα μείζονος σημασίας δεν έχουν τίποτα να κάνουν με φί-

λαυτα, ατομοκεντρικά και περιορισμένης πνευματικής αποτελεσματικότητας θαύματα.

Μεγαλύτερο έργο κι απ' αυτήν την θεαματική ανάσταση του Λαζάρου ήταν το κήρυγμα του Πέτρου την ημέρα της Πεντηκοστής και η πίστη 3.000 ανθρώπων να πιστέψουν στον Κύριο Ιησού Χριστό, όταν σε ολόκληρη την επίγεια διακονία Του ο ίδιος δεν είδε συνολικά τόσους να πιστεύουν.

Μεγαλύτερο έργο ήταν ο διώκτης της Εκκλησίας Σαύλος να αλλάξει και να γίνει ο Απόστολος των Εθνών Παύλος. Γι' αυτό και ο Αυγουστίνος αργότερα θα γράψει,

Και ποια άλλα είναι τα έργα από του να παράγεις έναν δίκαιο από έναν άδικο; Μπορώ χωρίς δισταγμό να θεωρήσω κάτι τέτοιο 'μείζον' του ουρανού και της γης. Διότι ο ουρανός και η γη θα παρέλθουν αλλά η σωτηρία και η δικαίωση των προγινωρισμένων θα παραμείνει για πάντα. Εκείνος που μπορεί να καταλάβει και να κρίνει ας πει εάν είναι μεγαλύτερο να δημιουργεί κανείς δίκαια όντα ή να αλλάζει τους κακούς σε δίκαιους. Διότι τουλάχιστον εάν και για τα δύο χρειάζεται ίση δύναμις για το δεύτερο χρειάζεται μεγαλύτερο έλεος. (Τρεμπέλας, 516). Μεγαλύτερο έργο ήταν η εξάπλωση της Εκκλησίας όταν ο Θεός κατήργησε κάθε μεσότοιχο έθρας κι αποκάλυψε το αιώνιο μυστήριό Του, την Εκκλησία η οποία αποτέλεσε την αιχμή του δόρατος της ιστορίας του ανθρώπου.

Μεγαλύτερο έργο ήταν η ειδωλολατρική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία να αλλάξει κι η Ευρώπη να εκχριστιανιστεί. Μεγαλύτερο έργο ήταν το Ευαγγέλιο να καταργήσει ανήθικους θεσμούς, όπως της δουλείας και της απόλυτης μοναρχίας.

Μεγαλύτερο έργο ήταν άνθρωποι που πίστεψαν στον Ιησού Χριστό όχι μόνο οι ί-

διοι να αλλάξουν αλλά στην συνέχεια να ενδιαφέρονται για τις ανάγκες, πνευματικές και υλικές, των άλλων, όπως ο Μ. Βασίλειος και μυριάδες σαν κι αυτόν, χτίζοντας νοσοκομεία, ορφανοτροφεία, γηροκομεία και να βρίσκονται ακόμη και σήμερα πρώτοι στα πεδία των καταστροφών έτοιμοι να προσφέρουν αγάπη και αγαθά στους πονεμένους.

Σ' αυτά τα μεγαλύτερα έργα, τα οποία όμως σημείο αναφοράς δεν έχουν τον εαυτό μου αλλά τον άλλον, την κοινωνία ολόκληρη, μας καλεί ο Κύριος να εργαστούμε. Να γίνουμε δικοί Του διάκονοι προς τον πλησίον στους τόπους διαμονής μας. Να γίνουμε δικοί Του διάκονοι καταλλαγής μέσα στον κόσμο κι όχι κράχτες μιας ταμπέλας και μιας στείρας εκκλησιαστικής αντιπαράθεσης.

Β. Η Εκκλησία καλείται να κηρύξει το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού

Ως διάκονος της Εκκλησίας με εντολή του Ιησού Χριστού, το έργο που ανατέθηκε στον απ. Παύλο ήταν: «...να ολοκληρώσω το κήρυγμα του ευαγγελίου» (1/α/25) [«...Αυτόν τον Χριστό κι εμείς κηρύττουμε» (1/α/28)].

Ο απ. Παύλος επαναλαμβάνει κι εδώ το παράδειγμα του Κυρίου ο οποίος όταν οι μαθητές Τον αναζήτησαν και Του είπαν να επιστρέψει στην Καπερναούμ διότι είχε μαζευτεί πολύς λαός εξαιτίας των θαυμάτων που έκανε το προηγούμενο βράδυ, απάντησε στην θαυματολαγνεία των μαθητών απογοητεύοντας κι αυτούς και τα πλήθη που είχαν συγκεντρωθεί για το θέαμα, «Πάμε στα γειτονικά χωριά, για να κηρύξω κι εκεί αυτή είναι η αποστολή μου» (Μάρκ. 1/α/38).

Ο απ. Παύλος θεωρούσε ότι το κάλεσμά του δεν ήταν ούτε θαύματα να κάνει,

ούτε βαπτίσεις, αλλά να κηρύξει το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού.

Το ίδιο ακριβώς πρέπει να είναι και το δικό μας έργο. Όχι να χτίσουμε το δικό μας προσωπικό ή εκκλησιαστικό βασίλειο, αλλά να δώσουμε στους ίδιους τους εαυτούς μας, στις οικογένειες μας αλλά και στον λαό της Ελλάδας, το Ευαγγέλιο. Να γίνουμε «η ευαγγελική ζύμη της Ελλάδος». Να ένα όντως μεγάλο έργο!

Να δώσουμε το Ευαγγέλιο. Γι' αυτό λεγόμαστε ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΙ! Ήταν αυτό το ευαγγελικό κήρυγμα το ζητούμενο στον σκοτεινό Μεσαίωνα. Το οποίο στη συνέχεια αποτέλεσε την αιχμή του δόρατος της ευαγγελικής μεταρρύθμισης και πρέπει να αποτελεί την αιχμή του δόρατος του έργου της Εκκλησίας. Να κηρύξουμε το Λόγο του Θεού «εγκαίρως ακαίρως»!

Ως Εκκλησία πρέπει να προστατέψουμε τον άμβωνα ώστε αυτό που ο άμβωνας μεταδίδει να είναι αληθινή και πραγματική στερεή πνευματική τροφή. Ως Εκκλησία καλούμαστε, πάρα τις περί αντιθέτου «σειρήνες» να επενδύουμε στην θεολογική κατάρτιση των υποψηφίων διακόνων των αμβώνων μας.

Και τέλος, καλούμαστε να βρούμε τρόπους να μεταδώσουμε στο λαό μας το ευαγγελικό μήνυμα που λευτερώνει τον άνθρωπο από δεσμά αμαρτίας. Καλούμαστε να γίνουμε μια Εκκλησία «καθ' οδόν προς την Εμμαούς» όπου μιμούμενοι τον Κύριο εμπλεκόμαστε με τους συνανθρώπους μας σ' αυτό το ταξίδι της ζωής κι εξηγούμε στον κάθε ενδιαφερόμενο την αλήθεια για τον Λόγο, την Σταύρωση, τον Θάνατο και την Ανάσταση του Κυρίου.

Γ. Η Εκκλησία καλείται να αναπτύξει μια φιλάνθρωπη μεθοδολογία διακονίας

Ποιος είναι ο τρόπος διακονίας του απ. Παύλου; Μήπως ένας πατερναλιστικός ή ένας κατακριτικός όπου ο Παύλος χρησιμοποιεί το Ευαγγέλιο ως ηθικό μαστίγιο για να κατακεραυνώνει την «σάπια» κοινωνία και τους αμαρτωλούς που την αποτελούν;

Με ποιον τρόπο κηρύττει «Αυτόν τον Χριστό»;

Την απάντηση την δίνει στο εδ. 1/α/28, «...νουθετούντες πάντα άνθρωπον και διδάσκοντες πάντα άνθρωπον εν πάση σοφία...».

Και η νουθεσία και η διδασκαλία ως μέθοδοι προϋποθέτουν σεβασμό προς το πρόσωπο, ελευθερία, απουσία άσκησης οποιασδήποτε μορφής βίας ή εκμετάλλευσης, δηλώνουν αγαπητική σχέση που ενδιαφέρεται πρωτίστως για το καλό του άλλου.

Στο ταξίδι επιστροφής στην Ιερουσαλήμ ο Παύλος καλεί τους Πρεσβυτέρους της Εκκλησίας της Εφέσου να τον συναντήσουν στην Μίλητο όπου μεταξύ άλλων τους λέει, «...να θυμάστε ότι τρία χρόνια συνέχεια δεν έπαψα νύχτα και μέρα να νουθετώ με δάκρυα τον καθένα σας» (Πράξ. 20/κ/31).

Η νουθεσία με βάση το Λόγο του Θεού πραγματοποιείται με διάφορους τρόπους:

- α. Ενθαρρύνοντας
- β. Καθοδηγώντας
- γ. Συμβουλευοντας
- δ. Ελέγχοντας
- Κι όλα αυτά με ΣΟΦΙΑ!

Λίγο παρακάτω ο απ. Παύλος θα πει ότι η διακονία της νουθεσίας δεν είναι αποκλειστικό έργο κι ευθύνη μόνο του Κή-

ρυκα αλλά έργο όλων των πιστών, «Ο λόγος του Χριστού, με όλο του τον πλούτο, ως μένει μόνιμα ανάμεσά σας. Κι έτσι, να διδάσκετε και να συμβουλευέτε ο ένας τον άλλο με σοφία» (3/γ/16).

Ως Εκκλησία καλούμαστε σε μια φιλάνθρωπη μεθοδολογία μετάδοσης του ευαγγελικού κηρύγματος που σέβεται το πρόσωπο, την αξιοπρέπεια του, τον πολιτισμό του, την νοημοσύνη του, την θρησκευτική του παράδοση. Μια μεθοδολογία που δεν κινείται από θριαμβολογικά συμπλέγματα αλλά από κίνητρα αγάπης και διακονίας των πνευματικών, ψυχικών, κοινωνικών και υλικών αναγκών των συνανθρώπων μας.

Δ. Η Εκκλησία καλείται να έχει ξεκάθαρους στόχους και σκοπούς

Για τον απ. Παύλο τρεις ήσαν οι σκοποί της διακονίας του για τους Κολοσσαείς τους οποίους πρέπει να έχει η Εκκλησία:

1. Η τελειοποίηση του κάθε ανθρώπου (1/α/28)

Ενώ στην ελληνική γραμματεία η έννοια της τελειότητας ήταν ηθικής φύσεως, αυτή είχε να κάνει με την απουσία κάθε ηθικής ατέλειας, κάτι βέβαια αδύνατο για τους ανθρώπους, αντίθετα στην εβραϊκή αντίληψη «τέλειος» ήταν εκείνος που βρισκόταν σε σωστή σχέση με τον Θεό καθώς έτσι γινόταν «ολόκληρος» άνθρωπος. Έτσι, στην ΚΔ «τέλειος» είναι ο άνθρωπος που:

- α. Ανήκει στον Χριστό
- β. Πιστεύει σταθερά στον Χριστό
- γ. Υπακούει στις εντολές του Χριστού.

Με άλλα λόγια η «τελειότητα» είναι Χριστοκεντρική και δεν υπάρχει έξω από τον Χριστό σε κάποια διδασκαλία, μυστικιστική εμπειρία, μύηση, τελετουργία, ηθική

συμπεριφορά ή σε κάποιο κύκλο πιστών, αλλά στον Χριστό του Οποίου το έργο σκοπό έχει να παραστήσει τους δικούς Του.

2. Η «δημιουργία» πιστών (1/α/22-23):

α. Των οποίων η καρδιά έχει ενισχυθεί με το Ευαγγέλιο («ίνα παρακληθώσιν αι καρδίαι αυτών»)

β. Οι οποίοι είναι ενωμένοι με αγάπη

γ. Είναι πλουτισμένοι με αληθινή γνώση

Η Εκκλησία καλείται να είναι ο φορέας, ο χώρος και ο τόπος όπου θα κοινωνηθεί και θα προσφερθεί στους άλλους η αγάπη, η ενθάρρυνση, η αποδοχή, η στήριξη.

Θυμηθείτε τον αμαρτωλό τελώνη της παραβολής, τον Ζακχαίο της ιστορίας, την πόρνη γυναίκα μπροστά στον Χριστό. Κοντά Του βρήκαν όχι κατάκριση ή ηθικό κήρυγμα αλλά σεβασμό, συγχώρηση, ελπίδα, αγάπη, στήριξη, μέλλον.

3. Να κηρύξει τα Καλά Νέα σε όλους τους ανθρώπους.

Τρεις φορές μέσα στο εδάφιο 1/α/28 ο απ. Παύλος αναφέρει τις λέξεις «πάντα άνθρωπον».

Το Ευαγγέλιο του Χριστού είναι για όλους τους ανθρώπους. Γι' αυτό το λόγο η Εκκλησία καλείται να διαπερνά και να προσπερνά κάθε εθνικά, φυλετικά, κοινωνικά, γλωσσικά, διανοητικά, οικονομικά, θρησκευτικά και πολιτιστικά σύνορα τα οποία η αμαρτωλότητα του ανθρώπου έχει ορθώσει.

Ακόμη, αυτό το «πάντα άνθρωπον εν πάση σοφία» σημαίνει ότι δεν μπορεί ένα μέρος αυτής της θείκης σοφίας να παραμένει αποκλειστικά κτήμα κάποιων, λίγων μνημένων. «Όλη η αλήθεια του Λόγου του Θεού είναι για όλους τους ανθρώπους».

Το κάλεσμα του Κυρίου «δωρεάν λάβετε, δωρεάν δότε» είναι περιεκτικό, στοχεύει όλους, πλούσιους και φτωχούς, δυνατούς κι αδύναμους, μικρούς και μεγάλους, Έλληνες κι αλλοδαπούς, άνδρες και γυναίκες, ηθικούς κι ανήθικους.

Η Εκκλησία του Χριστού ποτέ δεν είχε στόχο και σκοπό να είναι μια κλειστή, αρνησιαστική λέσχη κάποιων, λίγων αλλά μια κοινωνία ανοιχτή και προσπελάσιμη σε όλους τους ανθρώπους.

Το άρθρο αυτό υπήρξε η εναρκτήρια ομιλία της ΚΘ' Γενικής Συνέλευσης της Γενικής Συνόδου της Ελληνικής Ευαγγελικής Εκκλησίας και εκφωνήθηκε από τον Πρόεδρό της Αιδ. Μ. Μελετιάδη, Ποιμένα της Ελλ.Ε.Ε. Βόλου. Αναδημοσιεύεται από το περιοδικό «Αστήρ της Ανατολής», (7-8/2008).

Στο αρχικό κείμενο ο συντάκτης έχει υπόψη του την Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία, στην οποία και αναφέρεται, όμως οι αρχές και οι οδηγίες που παρουσιάζονται, αφορούν την όλη Εκκλησία αδιακρίτως ονομασιών και διαιρέσεων, γι' αυτό και ο «Τ» –που ενδιαφέρεται για το σύνολο των πιστών του Χριστού– έκανε την κατάλληλη προσαρμογή της διατύπωσης, ελπίζουμε χωρίς αντίρρηση του συγγραφέα.

Διαβάσματα

❶ Προσπαθούμε να διατηρούμε το ύφος και την ορθογραφία του πρωτότυπου.

Κρίνω ή διακρίνω;

Στο ηλεκτρονικό περιοδικό μήνυμα του κ. Ι. Μπαητατζή, «Λόγοι Διδασκοί Πνεύματος» διαβάσαμε τα εξής διαφωτιστικά:

Εκείνοι που κρίνουν: Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για όλους εκείνους που κρίνουν τους άλλους. Όταν λέω «κρίνω» εννοώ κρίνω, όχι «διακρίνω». Εκείνοι που κρίνουν τους άλλους κατακρίνουν τους εαυτούς τους, διότι, ΕΑΝ εξετάσουν βαθειά και ειλικρινά θα ανακαλύψουν ότι αυτοί που κρίνουν κάνουν τα ίδια πράγματα (Ρωμ. 2/β/1). Η αυτοδικαίωση ισοδυναμεί με αυτοκαταδίκη! Η Βίβλος λέγει: «Εάν, Κύριε, παρατηρήσης ανομίας, Κύριε, τις θέλει δυνηθή να σταθή;» (Ψαλμ. 130/ρλ/3). Υπάρχει άνθρωπος «όστις να πράττη το καλόν και να μη αμαρτάνη;» (Εκκλ. 7/ζ/20). «Υπάρχει γενεά καθαρά εις τους οφθαλμούς αυτής, αλλά δεν είναι πεπλυμένη από της ακαθαρσίας αυτής» (Παρ. 30/λ/12).

Πολύ συχνά ενθυμούμαι ένα λόγο από το βιβλίο του Ιωβ: «Εάν ήθελον να δικαιώσω εμαυτόν, το στόμα μου ήθελε με καταδικάσει· εάν ήθελον ειπεί, είμαι άμεμπτος, ήθελε με αποδείξει διεφθαρμένον» (Ιωβ 9/θ/20). Θυμάστε την περίπτωση της μοιχευομένης γυναίκας; «Εκείνοι δε ακούσαντες, και υπό της συνειδήσεως ελεγχόμενοι, εξήρχοντο εις έκαστος, αρχίσαντες από των πρεσβυτέρων έως των εσχάτων...» (Ιωάν. 8/η/9). Και «...διότι εάν μας κατακρίνη η καρδιά, βεβαίως ο Θεός είναι μεγαλύτερος της καρδιάς ημών και γνωρίζει τα πάντα» (1 Ιωάν. 3/γ/20).

Ο λόγος του Θεού χαρακτηρίζεται από αλήθεια και ισορροπία. Κάποιοι αντίθετα είναι πρόθυμοι να καταδικάσουν άλλους που ΔΙΑΚΡΙΝΟΥΝ, παραβλέποντας πως την ίδια ώρα οι ΙΔΙΟΙ πέφτουν αδικαιολόγητα στο αμάρτημα της ΚΑΤΑΚΡΙΣΗΣ. ❷

Τρύπια πορτοφόλια...

Από το διαδίκτυο αντιγράφουμε τον παρακάτω σοφό και ενδιαφέροντα προβληματισμό, που χωρίς άληθο διδάσκει πολλή:

Μια μικρή αλλά σταθερή διαρροή από το πορτοφόλι μας, μπορεί να γίνει πηγή μεγάλων απωλειών σε πολλούς τομείς της ζωής. Κάτι τόσο απλό όπως ένα χαλαρό καπάκι στο δοχείο λαδιού ενός αυτοκινήτου, μπορεί να κάνει να χαθεί όλο το λάδι και η μηχανή να καταστραφεί.

Μικρές ημερήσιες δαπάνες που δεν υπολογίζουμε μπορούν να βυθίσουν το οικονομικό μας σκάφος. Για παράδειγμα, δεν σκεφτόμαστε να ξοδέψουμε 2 ΕΥΡΩ την ημέρα για τον καφέ ή κάποιο άλλο αναψυκτικό – όμως σε ένα μήνα αυτό μας κάνει 50 ΕΥΡΩ και σε ένα χρόνο 600 ΕΥΡΩ. (Για όσους θυμούνται το παλιό μας νόμισμα, αυτό ισούται με το αστρονομικό ποσό των 200.000 δραχμών).

Αν αξιολογούσαμε καλύτερα αυτό το ποσό που ξοδεύει κανείς μόνο για χάρη ενός καφέ, μάλλον θα σκεφτόμασταν πολύ πριν κάνουμε την επόμενη παραγγελία μας.

Αν τώρα προσθέσουμε και άλλες παρόμοιες μικροδαπάνες, όπως η τακτική αγορά

εφημερίδων ή περιοδικών, τότε η κατάσταση γίνεται πολύ σοβαρότερη.

Ας ελῆξουμε λοιπόν καλῶς το πορτοφόλι μας για τέτοιες μικρές διαρροές. «Εκείνοι που δεν σέβονται ένα πεντάληπτο, δεν αξίζουν να έχουν ένα ευρώ», λέει μια παροιμία, και μάλλον έχει δίκιο.

Για την "ελπίδα"

Στην εφημερίδα των Ρωμαιοκαθολικών της Σύρου «**Ενοριακές Καμπάνες**» (20-7-08) διαβάσαμε απόσπασμα από την εγκύκλιο του πάπα με τίτλο «Για την ελπίδα έχουμε σωθεί», μεταξύ των οποίων αναφέρονται τα εξής:

«Για την ελπίδα έχουμε σωθεί»[*], λέει ο απόστολος Παύλος στους Ρωμαίους και σ' εμάς (Ρωμ. 8/η/24). Η "λύτρωση", η σωτηρία, σύμφωνα με τη χριστιανική πίστη, δεν είναι ένα απλό δεδομένο. Η λύτρωση μας προσφέρεται με την έννοια ότι μας δόθηκε η ελπίδα, μια ελπίδα αξιόπιστη, δυνάμει της οποίας εμείς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε το παρόν μας. Το παρόν, ακόμη και ένα παρόν κοπιαστικό, μπορούμε να το ζήσουμε και να το δεχτούμε εάν οδηγεί προς ένα στόχο, και αν εμείς μπορούμε να είμαστε βέβαιοι γι' αυτό το στόχο, εάν αυτός ο στόχος είναι τόσο μεγάλος ώστε να δικαιολογεί τον κόπο της πορείας.

Αμέσως όμως τίθεται το ερώτημα: τι είδους είναι τέλος πάντων αυτή η ελπίδα ώστε να δικαιολογεί τον ισχυρισμό ότι ξεκινώντας από την ελπίδα, και απλά και μόνο επειδή υπάρχει αυτή η ελπίδα, εμείς είμαστε λυτρωμένοι; Και για ποιο είδος βεβαιότητας πρόκειται;

Τι μας λέει η Βίβλος (=Αγ. Γραφή) για την ΕΛΠΙΔΑ;

Ο απόστολος Πέτρος στην Α' επιστολή

του μας λέει: «Να είστε πάντοτε έτοιμοι να δώσετε τη σωστή απάντηση σε όλους όσοι ζητούν να τους δικαιολογήσετε την ελπίδα που έχετε μέσα σας»[*] (3/γ/15).

Και είναι τόσο σπουδαίο το δώρο της ελπίδας που είχαν λάβει οι πρώτοι χριστιανοί; Βεβαίως! Αυτό το δείχνει ο Παύλος συγκρίνοντας τη ζωή τους με το πώς ζούσαν πριν γνωρίσουν το Χριστό: «Ήσαν αποκλεισμένοι από την κοινότητα του λαού του Θεού και από τις υποσχέσεις που έδωσε ο Θεός. Ζούσατε στον κόσμο χωρίς ελπίδα και χωρίς Θεό» (Εφεσ. 2/β/12). Πίστευαν βέβαια σε θεούς, αλλά οι μυθολογίες για τους θεούς δεν πρόσφεραν καμιά ελπίδα στους ανθρώπους. Ζούσαν σ' ένα κόσμο σκοτεινό, με ένα μέλλον σκοτεινό.

Γράφει και στους Θεσσαλονικείς: «Θέλουμε να ξέρετε, αδελφοί, τι θα γίνει με αυτούς που πέθαναν, για να μη λυπάστε κι εσείς όπως και οι άλλοι, που δεν ελπίζουν πουθενά» (Α' Θεσ. 4/δ/13). Το χαρακτηριστικό λοιπόν των χριστιανών είναι ότι έχουν μέλλον, ξέρουν ότι η ζωή τους δεν τελιώνει στον τάφο και στο τίποτα. **Μόνο όταν το μέλλον είναι βέβαιο, μπορεί κανείς να ζήσει το παρόν.**

Το Ευαγγέλιο λοιπόν δεν περιορίζεται να μας πληροφορήσει για πράγματα που απλά μπορεί να γνωρίσει κάποιος, αλλά αυτό που αναγγέλλει, αλλάζει τη ζωή. Όποιος έχει ελπίδα, ζει διαφορετικά: του έχει δοθεί μια νέα ζωή!

Είναι φανερό πως η "ελπίδα" από μόνη της δεν έχει σπουδαία σημασία εφόσον δεν έχει στερεό θεμέλιο. Γι' αυτό και οι πιστοί πρέπει να προσέχουμε ποιος είναι ο στηριγμός μας για τον οποίο γράφει ο Πέτρος στην Β' Επιστολή του (1/α/12, 3/γ/17).

[*] Τα βιβλικά χωρία αποδίδονται ελεύθερα στο αρχικό κείμενο, γι' αυτό και όσα σημειώνονται με αστερίσκο διαφέρουν ελαφρώς από τη ΝΔΜ που χρησιμοποιείται.

Αλληλογραφία με τους Αναγνώστες

Να φοβηθούμε λοιπόν τις «συνέπειες»;

Το μεσημέρι της Κυριακής 21-7-08 και ενώ ο εκδότης του περιοδικού μας απουσίαζε εκτός Αθηνών, κάλεσε το τηλέφωνό μας κάποιος άντρας.

Παρ' όλο που η κυρία η οποία απάντησε στο τηλεφώνημα, του εξήγησε ότι δεν γνωρίζει τα ζητήματα του περιοδικού και τον παρακάλεσε να τηλεφωνήσει ξανά κάποια άλλη στιγμή, εκείνος δήλωσε ότι **είναι «ο υπεύθυνος της Ελευθέρας Ευαγγελικής Εκκλησίας Νεαπόλεως»** και απείλησε πως αν ξαναστείλουμε το περιοδικό **«ΘΑ ΥΠΑΡΞΟΥΝ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ»**. Ύστερα έκλεισε το τηλέφωνο χωρίς καν να αναφέρει το όνομά του.

Δεν έχουμε την τιμή να γνωρίζουμε ποιος είναι «ο υπεύθυνος της Ελευθέρας Ευαγγελικής Εκκλησίας Νεαπόλεως» –αν υπάρχει τέτοιος– και φυσικά δεν έχουμε λόγο να το γνωρίζουμε, ούτε καταλαβαίνουμε ποιες συνέπειες μπορεί να υπάρξουν σε βάρος μας **από κάποιον που απειλεί χωρίς να έχει την αξιοπρέπεια να αναφέρει την ταυτότητά του.**

Αν δεν πρόκειται για φάρσα –επειδή συμβαίνουν και αυτά– καλό είναι η Ελευθέρη Ευαγγελική Εκκλησία Νεαπόλεως και οι προϊστάμενοί της να αναρωτηθούν σε τι ανθρώπους αναθέτουν την εκπροσώπησή τους.

Επίσης υπενθυμίζουμε στον εν λόγω

κύριο το απλό και αυτονόητο: Αν ξαφνικά και για οποιοδήποτε λόγο δεν σας αρέσει κάποιο έντυπο **που λαβαίνετε πάνω από 20 χρόνια**, μπορείτε να το επιστρέψετε με τη σημείωση **«ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟ»** χωρίς να εκθέτετε τον εαυτό σας. **Τουλάχιστον αυτό απαιτεί η στοιχειώδης ευγένεια.**

Εξάλλου εμείς ποτέ δεν θέλουμε να στέλνουμε το περιοδικό σε άτομα που δεν εκτιμούν την ύλη του ή δεν υπάρχει αναφορά στο πρόσωπό τους.

Ύστερα από τη δημοσίευση αυτή περιμένουμε επίσημη απάντηση της εν λόγω εκκλησίας, προκειμένου να ξέρουμε τι πρέπει να κάνουμε όσον αφορά την αποστολή ή μη του περιοδικού. ☹

Αδελφικά φιλήματα (1)

Σε ομαδικό ηλεκτρονικό μήνυμα με αποστολέα το **«ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ»** διαβάσαμε τα εξής:

«Αγαπητοί αδελφοί, όλων μας οι προσευχές εισακούστηκαν από τον Πανάγαθο Κύριο και ο μικρός Αντρέας

- Χαράλαμπος πηγαίνει πολύ καλά! Ευχαριστούμε τον Τριαδικό Θεό για τις ευεργεσίες Του!

Δύο αδελφοί μας έχουν ανάγκη τις προσευχές μας πάλι: Ο 18χρονος Γιάννης Χαράλαμπίδης ο οποίος είναι στην ευαγγελική εκκλησία και η Ελένη (μητέρα 4 παιδιών) η οποία είναι πεντηκοστιανή. Ας κάνουμε μια ευχή όλοι μας για ταχεία ανάρρωση!!!

Ο Θεός ας ελεήσει τους αδελφούς μας.»

Κανείς νομίζουμε δε μπορεί να μείνει ασυγκίνητος από αυτές τις εκδηλώσεις πραγματικής αδελφικής χριστιανικής αγάπης;

Κι αν σήμερα διάφορες σκοπιμότητες χωρίζουν τους πιστούς του Χριστού σε "Ευαγγελικούς", "Πεντηκοστιανούς", "Ορθόδοξους" κ.λπ., είμαστε βέβαιοι πως εκείνη τη μέρα, που η ανθρώπινη σάρκα θα πεθάνει εντελώς στην παρουσία του Χριστού, όλα αυτά όχι απλά θα παραμεριστούν μα θα χαθούν και θα σβήσουν εντελώς στη Βασιλεία της θείας Αγάπης η οποία «**ουδέποτε εκπτεί**».

Δεν λησμονούμε το αληθινό γεγονός ότι συνήθως οι γνήσιοι χριστιανοί αποφεύγουν να δημοσιοποιούν τα αγαθά τους έργα, ακολουθώντας την εντολή του Χριστού: «**Όταν συ κάμνης ελεημοσύνην, ας μη γνωρίση η αριστερά σου τι κάμνει η δεξιά σου**» (Ματθ. 6/ς/3).

Όσες φορές όμως, –παρά ταύτα–, τα πράγματα "αποκαλύπτονται", εμείς «**χαίρομεν και συγχαίρομεν μετά πάντων υμών**» (Φιλιπ. 2/β/17). **✚**

Αδελφικά φιλήματα (2)

Όπως γνωρίζουν οι αναγνώστες, δεν μας αρέσει η ανώνυμη αλληλογραφία και συνήθως δεν απαντούμε, επειδή όμως εκτιμούμε την χριστιανική αδελφική υποστήριξη, κάνουμε εδώ μία εξαίρεση για να τιμήσουμε αυτή την αρετή. Έτσι δημοσιεύουμε το παρακάτω ηλεκτρονικό μήνυμα που λάβαμε από **ανώνυμο** αναγνώστη:

«Δεν μπορώ να πω ότι δεν έχεις δίκαιο, αλλά όπως ακριβώς παρατίθεται η «σπάνια και ευχάριστη έκπληξη» του Μητροπολίτη Μεσσηνίας, η [Ορθόδοξη Αδελφότητα] «Μεταμόρφωση» στη Θεσσαλονίκη, φιλοξενεί στις εγκαταστάσεις της την Ελεύθερη Ευαγγελική Εκκλησία (πρώην Φλέμινγκ) για όσο χρόνο θα χρειαστεί η εν λόγω εκκλησία να κτίσει το νέο της κτίριο. Υπάρχουν, λοιπόν, και θετικά που γίνονται και καλό θα ήταν να τα αναφέρουμε...»

Στον Ψαλμό 133/ρλγ διαβάζουμε: «**Ιδού, τι καλόν και τι τερπνόν, να συγκατοικώσιν εν ομονοία αδελφοί. Είναι ως το πολύτιμον μύρον επί την κεφαλήν, το καταβαίνον επί τον πώγωνα, τον πώγωνα του Ααρών· το καταβαίνον επί το στόμιον του ενδύματος αυτού· ως η δρόσος του Αερμών, η καταβαίνουσα επί τα όρη της Σιών· διότι εκεί διώρισεν ο Κύριος την ευλογίαν, ζωήν έως του αιώνος**».

Αν έχεις ανάγκη από ευλογία, μην τη ζητάς σε άλλα μέρη, επειδή «**εκεί διώρισεν ο Κύριος την ευλογίαν, στην ομόνοια των αδελφών**». Όσοι εκτιμήσουμε αυτή την αλήθεια δε θα το μετανιώσουμε ποτέ. Έλα κι εσύ αδελφέ σ' αυτή την πηγή. **✚**

ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΑΝΕΩΣΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

2008-2009

**Παρακαλούμε διαβάστε προσεκτικά, συμπληρώστε σωστά
και στείλτε μας ΑΜΕΣΩΣ αυτό το δελτίο.**

**Αυτό είναι απαραίτητο αν θέλετε να συνεχίσει η αποστολή
του περιοδικού "ΤΥΧΙΚΟΣ" σε σας.**

Με τούτο δεν αναλαμβάνετε καμία υποχρέωση.

Το περιοδικό αποστέλεται

ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ

**μόνο σε όσους θέλουν
να το παραλαμβάνουν.**

**Αν για σοβαρή αιτία είναι αδύνατο να πάτε στο ταχυδρομείο,
μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το τηλέφωνο
(00-30) 210.27.73.785
όμως το Δελτίο μας εξυπηρετεί καλύτερα.**

Ήρθε η ώρα να κάνετε το ευγενικό σας καθήκον

* Πέρασε πολύς καιρός που δεν συμπεριλάβαμε ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΑΝΕΩΣΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ στα τεύχη του «ΤΥΧΙΚΟΥ», επειδή προτιμήσαμε να διαθέσουμε εκείνη τη σελίδα για να μοιραστούμε μαζί σας σκέψεις που κάναμε περνώντας «Από την κοιλάδα της σκιάς του θανάτου» ύστερα από την ασθένειά μας (διπλός κακοήθης καρκίνος), και δεν ξέραμε αν θα είχαμε δύναμη και ζωή.

* Δοξάζουμε τον Θεό που παρέτεινε τη ζωή μας και έδωσε ένα καλό μέτρο υγείας, ώστε να μπορούμε να συνεχίσουμε τη διακονία. Αυτό όμως δεν μας απαλλάσσει από την ανάγκη να ενημερώνουμε τον κατάλογο παραληπτών του «Τ» κάτι που μπορεί να γίνει μόνο όταν ανταποκριθείτε στην ευγενική σας υποχρέωση και στείλετε ΑΜΕΣΩΣ το παρόν ΔΕΛΤΙΟ.

* Το περιοδικό κυκλοφορεί ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗ, γι' αυτό δε μπορούμε να ξέρουμε αν θέλετε να λαβαίνετε το προσωπικό σας αντίτυπο ή αν ίσως έχετε αλλάξει διεύθυνση (κάτι που γίνεται συχνά). [Σπάνια επιστρέφονται τεύχη].

* Για να τυπωθεί όμως και να σταλεί το έντυπο ΔΑΠΑΝΩΝΤΑΙ ΧΡΗΜΑΤΑ (πάνω από 1 ΕΥΡΩ το τεύχος – πλέον η εθελοντική εργασία) που τα προσφέρουν κάποιοι ακόμη και από το υστέρημά τους. (μόλις 100 άτομα πληρώνουν για τα 1.200 τεύχη), και είναι αμαρτία το περιοδικό να καταλήγει στα σκουπίδια.

* Προκειμένου, να είμαστε ΚΑΛΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΙ των μέσων που χορηγεί ο Κύριος, ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΘΕΙΤΕ ΑΜΕΣΩΣ! Συμπληρώστε το έντυπο, διπλώστε το και στείλτε το στο γραφείο μας με μοναδικό έξοδό σας ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ. Έτσι ξέρουμε ότι πηγαίνει μόνο στα χέρια όσων ΤΟ ΘΕΛΟΥΝ και ΤΟ ΕΚΤΙΜΟΥΝ. Ιδιαίτερα παρακαλούμε, αν έχετε e-mail, μην λησμονήσετε να το γράψετε, ώστε να λαβαίνετε ενημερώσεις.

* Επίσης μπορείτε να γράψετε διευθύνσεις δικών σας που ΘΑ ΗΘΕΛΑΝ να λαβαίνουν το περιοδικό χωρίς επιβάρυνση σε ηλεκτρονική μορφή σε όλο τον κόσμο ή έντυπο (μόνο στο εσωτερικό) και θα το στείλουμε με μεγάλη ευχαρίστηση. – Οι παραλήπτες του εξωτερικού στέλνουν 10 ΕΥΡΩ ή 15 δολάρια για ταχυδρομικά έξοδα. (Παρακαλούμε μη στέλνετε επιταγές τράπεζας).

Αν για οποιοδήποτε λόγο δεν θέλετε να λαβαίνετε το τεύχος, μη διστάσετε να το επιστρέψετε με τη σημείωση ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟ!

**Υπάρχουν άλλοι που τ ο θ έ λ ο υ ν
και τ ο χ ρ ε ι ά ζ ο ν τ α ι !**

Το περιοδικό ΤΥΧΙΚΟΣ δεν πωλείται

Απευθύνεται μόνο σε όσους εκτιμούν την προσφορά του.
Είναι απαραίτητο να επικοινωνείτε μαζί μας χρησιμοποιώντας
το παρόν έντυπο ή το τηλέφωνό μας τουλάχιστον μία φορά το χρόνο.

☐ Αν ανεώστε την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).

☐ Διορθώστε τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

☐ Γράψτε στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου:
(Χρησιμοποιείστε και άλλο χαρτί για περισσότερα ονόματα)

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

Για περισσότερες διευθύνσεις εσωκλείστε και άλλο φύλλο.

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

___/___/200__

ΥΠΟΓΡΑΦΗ

(Είναι απαραίτητη)

ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ για κάλυψη των εξόδων έκδοσης του περιοδικού «ΤΥΧΙΚΟΣ» μπορούν να γίνουν με τους εξής τρόπους:

ΕΣΟΚΛΕΙΩ: _____

ΣΤΕΛΝΩ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΑΓΗ: _____

ΚΑΤΕΒΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK: _____

Αριθμός λογαριασμού # 137-00-2310000636

IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636

SWIFT: CRBAGRAAXXX

(Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται μόνο εφόσον σημειώσετε «X» στο λευκό πλαίσιο).
Παρακαλώ στείλτε μου ταχυδρομικά τη σχετική απόδειξη. ☐

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΕΠΩΝΥΜΟ _____
ΟΝΟΜΑ _____
ΟΔΟΣ/ΑΡΙΘΜΟΣ _____
ΚΩΔΙΚΟΣ/ΠΟΛΗ _____
ΧΩΡΑ _____

(Γράψτε εδώ τα στοιχεία σας όπως
είναι στην ετικέτα της 1ης σελίδας)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΤΥΧΙΚΟΣ»

Τ.Θ. 53 100

«*TYCHICUS*»
P.O. BOX 53 100
GR-142 10 N. IONIA
G R E E C E

142 10 ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ

ΔΗΛΩΣΤΕ ΕΛΩ

ΚΟΛΛΗΣΤΕ ΕΛΩ ΜΕ ΤΑΙΝΙΑ

ΚΟΛΛΗΣΤΕ ΕΛΩ ΜΕ ΤΑΙΝΙΑ

ΚΟΛΛΗΣΤΕ ΕΛΩ ΜΕ ΤΑΙΝΙΑ

Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου;

Στην Ελλάδα, απ' όσο γνωρίζουμε, μέχρι στιγμής Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου (ΝΠΔΔ) είναι η Ελληνορθόδοξη Εκκλησία, η Μουσουλμανική Κοινότητα και η Ισραηλιτική Κοινότητα.

Τα τελευταία χρόνια εντούτοις αρκετές άλλες θρησκευτικές ομάδες στη χώρα μας, όπως η Ρωμαιοκαθολική και η Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία, επιδιώκουν κι αυτές την αναγνώρισή τους από το Κράτος ως ΝΠΔΔ. Ίσως επειδή νομίζουν πως έτσι θα αποκτήσουν περισσότερα δικαιώματα ή θα "εξισωθούν" με την κρατούσα Ελληνορθόδοξη Εκκλησία.

Χωρίς να το καταλαβαίνουν, όμως, με τον τρόπο αυτό κινδυνεύουν να αποκτήσουν "συνεταίρους" στα του οίκου τους, αφού τα ΝΠΔΔ υπόκεινται σε ειδικό καθεστώς και οι αποφάσεις του Κράτους συχνά υπερισχύουν εκείνων της κάθε χωριστής θρησκείας.

Τούτο αποδείχθηκε πρόσφατα, όταν το Συμβούλιο Επικρατείας, το οποίο είναι αρμόδιο για να ελέγχει τη συνταγματικότητα των Νόμων και Προεδρικών Διαταγμάτων της χώρας, "έβαλε χέρι" στο Προεδρικό Διάταγμα που καθόριζε τον νέο Οργανισμό του «**Ιδρύματος Παναγίας της Τήνου**», το οποίο διαχειρίζεται τον κινητό και ακίνητο πλούτο του προσκυνήματος.

Πιο συγκεκριμένα, το ανώτατο δικαστήριο έκρινε και αποφάσισε ότι το εν λόγω ίδρυμα (ΝΠΔΔ), δεν έχει δικαίωμα να ελέγχει το θρησκευτικό πιστεύω του προσωπικού του, το οποίο μπορεί να είναι οπαδός οιασδήποτε άλλης θρη-

σκείας ή και άθεος... και εφόσον είναι ΝΠΔΔ, η επιλογή του εν λόγω προσωπικού δεν μπορεί να γίνεται από το Διοικητικό Συμβούλιο ή τον Μητροπολίτη αλλά από το ΑΣΕΠ...

Υστερα από τα παραπάνω δεν θα πρέπει να παραξενευτεί κανείς αν αύριο το ίδιο ΣτΕ ή κάποιο άλλο δικαστήριο επιβάλλει στα θρησκευτικά ΝΠΔΔ να προσλαμβάνουν άτομα αμφίβολης ηθικής, χωρίς να δικαιούνται να εξετάζουν αν π.χ. πρόκειται για ομοφυλομανείς κ.λπ. ούτε και να τους απολύσουν ένεκα τούτου.

Επίσης το ίδιο δικαστήριο με άλλη απόφασή του έχει παραπέμψει σε αυξημένη σύνθεση το ζήτημα της αντισυνταγματικότητας των διατάξεων του **ν. 3432/2006**, που αφορά την προσπάθεια εξίσωσης των Ανωτάτων Εκκλησιαστικών Σχολών σε Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα (για το οποίο τόσο πολύ είχε ενδιαφερθεί προσωπικά ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος), θεωρώντας ότι «*Η διδασκαλία συγκεκριμένου δόγματος όχι χάριν της επιστημονικής μελέτης αλλά με στόχο τη μεταλαμπάδευση αυτούσιων των αληθειών του και την κατάρτιση θρησκευτικών λειτουργών, δεν συνάδει με την αρχή της ακαδημαϊκής ελευθερίας*». και ως εκ τούτου αντίκειται στο άρθρο 16 του Συντάγματος.

Είναι φρόνιμο, λοιπόν, όσοι επιδιώκουν να γίνουν ΝΠΔΔ υπό το παρόν καθεστώς, να ξανασκεφτούν τι πάνε να κάνουν . ☹

Μήπως ακούγονται καλύτερα;

Πολύς ανταγωνισμός γίνεται για την αμφίεση των αρχιερέων. Ολόκληρες περιουσίες αξίζουν τα πολυτελή τους άμφια που τόσο σκανδαλίζουν τους πιστούς και δίνουν λαβή για δίκαια σχόλια στους αντιφρονούντες. Μήπως όμως ως άφρονες νομίζουν ότι εντυπωσιάζουν τον Θεό όταν παρουσιάζονται ενώπιόν Του με τέτοια κοστούμια και τους ακούει καλύτερα;

Ο Πατριάρχης
Βαρθολομαίος
με στολή
Τούρκου
αξιωματικού.

Σε όλες αυτές τις φωτογραφίες, παρουσιάζεται ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος σε διάφορες εκδηλώσεις, φορώντας κάθε φορά εντελώς διαφορετικά αρχιερατικά άμφια.

Λέγονταν και γράφονταν προ καιρού διάφορα για τον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο και τα συνολάκια του. Όπως αποδεικνύεται όμως, δεν είχε μόνος την "αρρώστια"...

Και θα ρωτούσε κάποιος δίκαια, μήπως οι πολίτες δεν έχουν και δύο και τρία ή περισσότερα κοστούμια που εναλλάσσουν κατά τις περιστάσεις; Προφανώς και έχουν. Αλλά τα άμφια των αρχιερέων δεν είναι ό,τι κι ό,τι... Κοστίζουν ολόκληρες περιουσίες και, επιτέλους, ποιο σκοπό εξυπηρετούν;

Και αν είναι αλήθεια, όπως θέλουν να λένε οι "άγιοι πατέρες", ότι εκπροσωπούν τον **Ταπεινό** και **Πράο** Ιησού, τι κοινό έχουν όλες αυτές οι βαρύτιμες ενδυμασίες με το χιτώνα που φορούσε Εκείνος;

Και είναι γεγονός ότι ο χιτώνας του Ιησού –που ασφαλώς κάποιος Του είχε χαρίσει– είχε κάποια αξία, γι' αυτό και οι σταυρωτές τον έβαλαν σε κλήρο. Αλλά με τα αυτοκρατορικά ρούχα των ιεραρχών, δεν είχε καμία σχέση – ούτε οικονομική ούτε οπτική.

Αν οι άνθρωποι αυτοί

δεν φοβούνται που σκανδαλίζουν το ποίμνιό τους, δεν φοβούνται ούτε τον ίδιο τον Θεό ενώπιον του Οποίου ίστανται, είτε Τον πιστεύουν είτε όχι;

Αν ενδιαφέρονταν να ευαρεστήσουν στον Θεό, σίγουρα θα πρόσεχαν την οδηγία του Πέτρου: **«Ενδύθητε την ταπεινοφροσύνην· διότι ο Θεός αντιπάσεται εις τους υπερηφά-**

νους, εις δε τους ταπεινούς δίδει χάριν. Ταπεινώθητε λοιπόν υπό την κραταιάν χείρα του Θεού, διά να σας υψώση εν καιρώ» (Α' Πέτρ. 5/ε/5).

Κι αν όλα τούτα δεν μαρτυρούν υπερηφάνεια, τότε ο γράφων είναι Αρχιστράτηγος της Δανιμαρκίας...

Κύριε ελέησον! ❏

Τα άμφια των βαθμών ιεροσύνης

Από τον τηλεοπτικό σταθμό "ΑΛΦΑ" [1] πληροφορούμαστε:

«Το κόστος των αρχιερατικών στολών είναι υψηλό. Μια απλή μίτρα στοιχίζει από 800 έως 1.200 ευρώ. Μια πλήρης αρχιερατική στολή ξεκινάει από 1.000 και μπορεί να αγγίξει τα 5.000 ευρώ ενώ ένας αρχιερατικός μανδύας κοστίζει από 800 έως 1.700 ευρώ ανάλογα με τις παραστάσεις που είναι κεντημένες πάνω του. Ορισμένοι προτιμούν άμφια κεντημένα στο χέρι οπότε το κόστος εκτοξεύεται μέχρι και τις 40.000 ευρώ. Αν η μίτρα φέρει πολύτιμους λίθους μπορεί να στοιχίζει μέχρι και 50.000 ευρώ».

Επίσης από την ιστοσελίδα «Θεοδρόμιον» [2] παίρνουμε τις πληροφορίες του δημοσιογράφου κ. Γιάννη Τόλια σχετικά με τους συμβολισμούς των αμφίων:

Το ωράριο που φορά ο διάκονος στον αριστερό του ώμο συμβολίζει τα φτερά των αγγέλων. Το λευκό ή πορφυρό φαίλινο που φορά ο πρεσβύτερος συμβολίζει είτε την καθαρότητα και φωτεινότητα της Θείας Χάριτος, είτε την κόκκινη χλαμύδα που φόρεσαν στον Χριστό οι στρατιώτες. Ξεχωριστό ενδιαφέρον παρουσιάζει το ωμοφόριο, διακριτικό του επισκοπικού βαθμού και της εξουσίας, το οποίο είναι μάλλινο, συμβολίζοντας έτσι το απολωλός πρόβατο, που ο Κύριος έφερε στους ώμους του. Έτσι ο επίσκοπος γίνεται μιμητής του αγαθού και μεγάλου Ποιμένα. Στα επισκοπικά άμφια περιλαμβάνεται και ο λεγόμενος σάκκος, το όνομα του οποίου προέρχεται από την εβραϊκή λέξη

«σακ» και σημαίνει το ένδυμα της μετανοίας και ταπεινώσεως. Οι κωδωνίσκοι του σάκκου συμβολίζουν το διδακτικό και κηρυκτικό έργο του επισκόπου. Ο μανδύας, άμφιο πολυτελούς κατασκευής, φοριέται από τους επισκόπους πριν από την τέλεση της Θείας Λειτουργίας. Είναι διακοσμημένος με «ποταμούς» που αποτελούν και αυτοί έκφραση του διδασκαλικού αξιώματος.

Στα επισκοπικά εμβλήματα συμπεριλαμβάνονται η μίτρα, σύμβολο του ακάνθινου στεφάνου του Κυρίου, το εγκόλπιο, εικόνισμα του Σωτήρος ή της Θεοτόκου, που συμβολίζει την αξία της καθαρής καρδιάς και η ποιμαντική ράβδος ή πατερίτσα, σύμβολο της πνευματικής και δικαστικής εξουσίας. Οι όφεις της ποιμαντικής ράβδου, που στρέφονται προς τον σχηματισμένο σταυρό μάς θυμίζουν τους λόγους του Κυρίου «γίνεσθε ουν φρόνιμοι ως οι όφεις και ακέραιοι ως αι περιστέραί». Άλλα εμβλήματα που φέρονται από τους επισκόπους αλλά και τους πρεσβυτέρους είναι ο εγκόλπιος Σταυρός και το επιρριπτάριο. Ο Σταυρός έχει την προέλευσή του στα φυλακτά που φορούσαν οι πρώτοι Χριστιανοί. [Ήμαρτον Θεέ μου! ☩] Το επιρριπτάριο θεωρείται σύμβολο της μοναχικής υπακοής και ταπεινοφροσύνης.

Οι αναγνώστες ας κρίνουν αν υπάρχει λογική και συνέπεια σε όλα αυτά τα παραμύθια και αν ανταποκρίνονται με το λόγο του Θεού κι ας βγάλουν τα συμπεράσματά τους. ☩

ΠΗΓΕΣ: 1. www.alphatv.gr/index.asp?a_id=90&news_id=29243. 2. <http://www.theodromion.com>

Σατράπες μηδίζοντες...

Επιπρόσθετα σε όσα γράφουμε για τα άμφια των ιεραρχών, αναδημοσιεύουμε το παρακάτω απόσπασμα από κείμενο του κ. Ν. Θ. Αρβανίτη, στο περιοδικό "ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ" Καλαμάτας (χωρίς άλλα στοιχεία), που μας έστειλε αγαπητός αναγνώστης.

Είναι λοιπόν ανάγκη να επανέλθουμε στην αρχαία απλότητα και να καταλάβουμε ότι όλα τα βυζαντινά δεν είναι και τα καλύτερα. Η Εκκλησία και το Βυζάντιο πληρώσανε πολλές ξένες αμαρτίες και δεν είναι ανάγκη να εξακολουθεί να την πληρώνει ακόμα, επισημαίνει ο αείμνηστος [Μητ/λίτης] Κοζάνης Διονύσιος Ψαρριανός.

Κι όχι μόνο πλήρωσε η Εκκλησία ξένες αμαρτίες, αλλά και ταπεινώθηκε, βασανίστηκε, μάτωσε. Ευτυχώς βγήκε εξαγνισμένη από κείνο το καμίνι. Ας την απαλλάξουμε λοιπόν από τα κατάλοιπα της οφθαλμίας, του φοβερού πονόματου.

Ο Μάρτυρας εξαγνίζεται με το μαρτύριο, λέει ο Έλιοτ. Κι ο καλός ποιμένας της Εκκλησίας εμπνέει κι επιβάλλεται με την αρχαία απλότητα και το πνευματικό ήθος. «Τον έπαινο του δήμου και των Σοφιστών, / τα δύσκολα και τ' ανεκτίμητα εύγε», δεν τα προσφέρει η σατραπεία κι ο μονάρχης Αρταξέρξης, για να θυμηθούμε τον Καβάφη, αλλ' η θυσία του Μάρτυρα. Η έντιμη πενία του Παπαδιαμάντη! Κι όχι ο αστοχριστιανισμός του νεοέλληνα με τις βίλες του «Χριστιανικού πολιτισμού», τα εβένινα λουτρά και τις σάουνες.

Ο Γιος του Θεού γεννήθηκε σ' ένα στάβλο και δεν είχε πού να γείρει το κεφάλι. Δεν ήρθε να φέρει τον ησυχασμό και την τρυφλότητα, αλλά την πνευματική πάλη, τον αγώνα και το αγώνισμα. Ο ίδιος διακήρυξε: «Ουκ ήλθον βαλὲν ειρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν» (Ματθ. 10/1/34). Ήρθε να διώξει τις φθαρμένες ιδεολογίες, νοοτροπίες και συ-

νήθειες, με τα συγγενολόγια, τα υποστατικά, τις ευωχίες και την καταπίεση.

Ο εκ Θεού αληθινού γεννηθείς ήρθε Φως εκ Φωτός, να φωτίσει τις διάνοιες των ανθρώπων και τα σκότη των εθνών. Στους δικούς Του πρόσφερε τη στενή πύλη «ὅτι πλατεία ἡ πύλη καὶ ευρύχωρος ἡ οδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν» (Ματθ. 7/Ζ/13). Η στενή πύλη δεν χωράει «άμφια και διαδήματα» βασιλικά, ούτε φήμες και πολυχρονισμό, μίτρες και πατερίτσες, δικηροτρύκηρα και βαρύτιμους σταυρούς ευλογίας. Πολύ περισσότερο δεν χωράει Μήδες σατράπες και σατραπίσκους μηδίζοντες.

Την μάχαιρα του Πνεύματος έχει ανάγκη ο σημερινός άνθρωπος. Κι όχι το μαχαίρι της εγωπάθειας. Αυτήν ας πάρουν οι Ποιμένες κι ας πετάξουν το μαχαίρι της εγωπάθειας. Μόνον έτσι θα κερδίσουν τον σημερινό άνθρωπο· κι αυτός θα πράξει το χρέος του. Και θα καρπίσει ο νέος αγρός! Ιδού, «*ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ρίζαν τῶν δένδρων κεῖται· παν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πυρ βάλλεται*» (Λουκ. 3/γ/9). Καιρός ν' απαλλαγεί η λειτουργική πράξη από εγωπαθή ανθρώπινα διαδήματα, από τον «εξωτερικό όγκο (που) είναι εις βάρος της ουσίας». Οι καιροί δεν περιμένουν. Ο εγωκεντρισμός δεν φεύγει με ξόρκια, κόβεται με τον μπαλτά του Πνεύματος...

(Περισσότερα για τις θέσεις του αειμνήστου Κοζάνης στο περιοδικό «Ανάπλαση», τ. 439, Νοέμ.-Δεκ. 2007, σ. 170-171). ☛

Η καθέδρα του Μωυσή

Για τους γραμματείς και τους Φαρισαίους χρειάζεται να γράψουμε κάποτε μια εκτενή αναφορά. Αυτοί στις μέρες του Χριστού ήταν η δυναμικότερη ομάδα ανθρώπων που σημάδεψαν τη ζωή και το θάνατό Του, όπως αργότερα και τη ζωή και τα παθήματα της Εκκλησίας Του. Στο παρόν θα προσεγγίσουμε μόνο ένα λόγιο του Χριστού, σχετικό μ' αυτούς, που κάποιες φορές μπερδεύει τους αναγνώστες των Ευαγγελίων.

1 – Νεαρός Ιουδαίος διαβάζει όρθιος από το ρολό του Νόμου.

Βασικά ενδιαφέρει ολόκληρο το 23/κγ κεφάλαιο του Ματθαίου, όπου ο Κύριος εκσφενδονίζει εναντίον τους τα γνωστά ΟΥΑΙ, αλλά ας σταθούμε ιδιαίτερα στα χωρία 2-3, όπου διαβάζουμε: «**Επί της καθέδρας του Μωϋσέως εκάθισαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι. Πάντα λοιπόν όσα αν είπωσι προς εσάς να φυλάττητε, φυλάττετε και πράττετε, κατά δε τα έργα αυτών μη πράττετε· επειδή λέγουσι και δεν πράττουν.**»

Ο καθηγητής Π. Τρεμπέλας ερμηνεύει εύστοχα: «*Επί του διδασκαλικού θρόνου του Μωυσέως εκάθισαν οι νομοδιδάσκαλοι και οι Φαρισαίοι. Όλα λοιπόν, όσα επί τη βάσει του νόμου θα σας είπουν αυτοί να τα φυλάττετε, φυλάττετε και πράττετε αυτά. Μη πράττετε όμως σύμφωνα προς τα έργα των και το παράδειγμά των. Διότι λέγουν μεν και διδάσκουν την αλήθειαν του νόμου, δεν πράττουν όμως σύμφωνα με αυτήν.*»

Για ποιο πράγμα μιλάμε

Πρώτο ζήτημα τίθεται τι ακριβώς ήταν αυτή η «**Καθέδρα του Μωυσέως**»; Από τους μελετητές έχουν προταθεί

κυρίως δύο ερμηνείες:

(1) Ήταν ένα πραγματικό έπιπλο στις Συναγωγές, πάνω στο οποίο κάθονταν οι εξουσιοδοτημένοι διερμηνείς του Νόμου.

(2) Η έκφραση είναι μεταφορική και αναφέρεται στη θέση και το κύρος που οι γραμματείς και Φαρισαίοι είχαν ως διερμηνευτές του Νόμου.

Ιστορία και αρχαιολογία

Είναι γνωστό από την ιερή ιστορία, ότι ο Μωυσής, ο μεγάλος νομοθέτης, κριτής και δάσκαλος του λαού του Θεού, καθόταν καθημερινά και δεχόταν το λαό για να δικάσει διάφορες υποθέσεις τους (Έξοδ. 18/ιη/13). Το ίδιο έκαναν οι κριτές του λαού και άλλοι αρμόδιοι.

Στις Συναγωγές, παλιά και τώρα, εκείνος που διαβάζει το Νόμο στέκεται όρθιος στη διάρκεια της ανάγνωσης και ύστερα κάθεται για να τον ερμηνεύσει ή για να διδάξει (Λουκ. 4/δ/17,20-21). Και ο Κύριος Ιησούς όταν δίδασκε συνήθιζε να κάθεται (Ματθ. 5/ε/1, 13/ιγ/1-2, 26/κς/55).

Αν λάβουμε υπόψη ότι τα κείμενα του Νόμου στις Συναγωγές είναι γραμμένα σε ρόλους και όχι με τη μορφή των σημε-

2 – Συναγωγή της Χοραζίν (Παλαιστίνη) – Μαρμάρινη σκαλιστή καθέδρα με στηρίγματα για τα χέρια και γύρω της εγχάρακτες επιγραφές.

3 – Συναγωγή της Δήλου (Ελλάδα) – Καθέδρα με στηρίγματα για τα χέρια και εμπρός υποπόδιο.

4 – Δούρα Ευρωπού (Συρία) – Κάθισμα με μορφή θρόνου. Αν και σπάνιο, η Συναγωγή αυτή ήταν διακοσμημένη με σκηνές της Π.Δ.

ρινών πολυσέλιδων βιβλίων, δεν είναι δυνατόν να τα χειριστεί κάποιος καθισμένος. Λόγω του μεγέθους και του βάρους τους, χρειάζεται να τα ακουμπάει πάνω σε ένα τραπέζι ή να χρησιμοποιεί τις ειδικές θήκες που κατασκευάζονται, όπου οι ρόλοι μπορούν να τυλίγονται εμπρός - πίσω. (Εικ. 1).

Αντίθετα οι πιστοί κάθονταν σε καθίσματα ή πάγκους γύρω από το «βήμα», από όπου γινόταν η ανάγνωση του Νόμου, πρακτική που μιμήθηκαν και οι χριστιανοί στις δικές τους συνάξεις (Πράξ. 2/β/2, Α΄ Κορ. 14/ιδ/30).

Τα στοιχεία επιβεβαιώνουν την πρώτη από τις παραπάνω προτάσεις, ότι δηλαδή εκείνα τα χρόνια και μετέπειτα, η «**Καθέδρα του Μωυσέως**» ήταν ένα ξεχωριστό κάθισμα στις Συναγωγές –από ξύλο ή πέτρα– τοποθετημένο σε περίοπτη θέση, πάνω στο οποίο καθόταν ο εκάστοτε δάσκαλος του Νόμου όταν εξηγούσε τα λόγια του Μωυσή. Αυτό επαληθεύεται από αρχαιολογικές ανασκαφές που έφεραν στο φως τέτοια ειδικά καθίσματα, όπως π.χ. στις Συναγωγές της **Χοραζίν** (Εικ. 2), του **Εν Γκεντί** και της **Χαμάτ** στην Τιβεριάδα, αλλά και σε Συναγωγές της Διασποράς όπως στη νήσο **Δήλο** (Εικ. 3) και στην ελληνιστική πόλη **Δούρα Ευρωπού**

στη σημερινή **Συρία** (Εικ. 4).

Σ' αυτές τις καθέδρες, λοιπόν, αναφερόταν ο Χριστός κατά πάσα πιθανότητα όταν είπε: «**Επί της καθέδρας του Μωϋσέως εκάθηναν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι**» (Ματθ. 23/κγ/2). Και τέτοιες «Καθέδρες του Μωυσή» τίμησαν δάσκαλοι μεγάλης αξίας και σεβασμού οι οποίοι απολάμβαναν ιδιαίτερης τιμής και ως τέτοιοι μπορούν να σημειωθούν οι Γαμαλιήλ, Χιλέλ, Σαμαί κ.λπ.

Οι πρωτοκαθεδρίες

Ως συνήθως, οι πρώτες σειρές καθισμάτων παραχωρούνταν τιμητικά στους πλέον σεβασμίους λόγω ηλικίας ή θέσεως. Αλλά αυτές τις θέσεις («**την πρωτοκαθεδρίαν εν ταις Συναγωγαίς**») επεδίωκαν συστηματικά και οι γραμματείς και Φαρισαίοι, γι' αυτό και κατακρίθηκαν από τον Κύριο (Λουκ. 11/ια/43). Όσο για τη γνώμη που είχαν για τον υπόλοιπο λαό ακούστηκε περιφρονητικά στο Συνέδριο που πρόγραψε τον Χριστό με τα λόγια: «**Ο όχλος ούτος, όστις δεν γνωρίζει τον νόμον, είναι επικατάρτοι**» (Ιωάν. 7/ζ/49).

Η αρρώστια αυτή δυστυχώς πέρασε γρήγορα και στη χριστιανική κοινότητα, γι' αυτό και την κατακρίνει ο Ιάκωβος στην

Επιστολή του γράφοντας: **«Εάν εισέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν σὰς ἄνθρωπος... καὶ ἐπιβλέψῃτε εἰς τὸν φοροῦντα τὸ ἔνδυμα τοῦ λαμπρόν καὶ εἶπητε πρὸς αὐτόν, Σὺ κάθου ἐδῶ καλῶς, καὶ πρὸς τὸν πτωχόν εἶπητε, Σὺ στέκε ἐκεῖ· κάθου ἐδῶ ὑπὸ τὸ υποπόδιόν μου»** (Ιακ.2/β/2-4), κι επαληθεύοντας δραματικά ὅτι ὁ ἄνθρωπος χωρὶς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι σκέτη σάρκα.

Λόγοι καὶ ἔργα τῶν Φαρισαίων

Στὴν περικοπὴ που μας ἀπασχολεῖ ὁ Κύριος δὲν ἀμφισβητεῖ τὴν ἀρμοδιότητα καὶ ἱκανότητα τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων νὰ ἐρμηνεύουν καὶ νὰ διδάσκουν τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ. Ὁ τύπος τοῦ ρήματος **«ἐκάθισαν»** φανερώνει ὅτι αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦσε ὁ Κύριος ἦταν γεγονός που τὸ ἀποδέχεται, γι' αὐτὸ καὶ ἐνθαρρύνει τοὺς ἀκροατὲς Του νὰ προσέχουν καὶ νὰ ἀκολουθοῦν τὶς ὁδηγίες που λάβαιναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦς. Ἀς μὴν ξεχνάμε ἐπίσης ὅτι ὁ Παῦλος εἶχε καύχησι γιὰ τὴν ἐκπαίδευσί καὶ ζωὴ τοῦ ὡς Φαρισαῖος (Φιλιπ. 3/γ/5-6).

Εὖν ὁμῶς ὁ Ἰησοῦς ἐνθάρρυνε τὸ λαὸ νὰ ὑπακοῦει στὴν ἐρμηνεία τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, παράλληλα προειδοποίησε νὰ μὴν ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμά τους, **«ἐπειδὴ λέγουσι καὶ δὲν πράττουσι»**. Συχνὰ ἀναφερόταν στὴν ἀποτυχία τῶν Φαρισαίων νὰ ζήσουν σύμφωνα με τὸ Νόμο τοῦ Μωυσέ (Ματθ. 15/ιε/3-6, 23/κγ/4,16-22) ἐπειδὴ –παρ' ὅλο που γινώριζαν ποιο ἦταν τὸ σωστό καὶ πρέπει– στὴν προσωπικὴ τους ζωὴ ἔκαναν ἄλλα ἀντ' ἄλλων, γιὰ τὰ ὁποῖα κάνει λόγο στο ὑπόλοιπο κεφάλαιο καὶ ἀξίζει νὰ προσέξουμε πῶς τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὁποῖα ἐλέγχθηκαν ἀπὸ τὸν Κύριο δὲν ἀνήκει στὰ γραπτά τοῦ Μωυσέ ἀλλὰ εἶναι ὅλα ἐπινοήσεις ἀνθρώπινης ἐθελσθησκείας (Κολ. 2/β/23).

Ποια ἦταν τὰ λόγια τῶν γραμματέων

καὶ Φαρισαίων που ἔπρεπε **«νὰ φυλάττουν καὶ νὰ πράττουν»** οἱ ἀκροατὲς Του; Ἀπὸ τὴν ἀντιδιαστολή που κάνει ὁ Κύριος ἀνάμεσα στὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα τους, εἶναι φανερό ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐξηγούσαν καὶ δίδασκαν τὸ Νόμο σωστά, ὁμῶς κακῶς τὸν ἐφάρμοζαν στὴ ζωὴ τους. Κάθε τι, λοιπόν, που ἔλεγαν βασισμένοι στο Νόμο, δηλαδὴ ἀπὸ ἐκεῖνα που δίδαξε ὁ Μωυσής, ἔπρεπε νὰ τὸ προσέχουν καὶ νὰ τὸ τηροῦν, ἀποφεύγοντας συνάμα τὸ κακὸ παράδειγμα τῆς ἀσυνέπειάς τους.

Τι γίνεται σήμερα;

Οταν οἱ χριστιανοὶ μιλάμε γιὰ Φαρισαίους, συνήθως ἀναφερόμαστε μόνο στο νομικισμό καὶ τὴν ὑποκρισία τους. Ἐτσί ὁμῶς χάνουμε τὴν ἀλήθεια ὅτι ὁ Θεὸς ἀναγνωρίζει σε κάποιους ἀνθρώπους –ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ἦταν οἱ γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι, σήμερα εἶναι οἱ πνευματικοὶ διδάσκαλοι– νὰ κάνουν τὴν παράδοση καὶ ἐρμηνεία τοῦ λόγου Του (Εφεσ. 4/δ/11). Ὑπὸ μία ἐννοία θα μπορούσαμε νὰ πούμε ὅτι κατ' ἀναλογία καὶ αὐτοὶ κάθονται «ἐπὶ τῆς καθέδρας τοῦ Μωυσέως».

Εφόσον μάλιστα ὁ Κύριος δίδαξε σε ἄλλο σημεῖο ὅτι ολόκληρος ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ ἰσχύει καὶ θα ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύει μέχρι νὰ τελειώσει ὁ κόσμος (δηλαδὴ παντοτινὰ – Ματθ. 5/ε/18), τότε οἱ πιστοὶ θα πρέπει νὰ εἶναι πρόθυμοι καὶ προσεκτικοὶ νὰ τηροῦν καὶ νὰ πράττουν σύμφωνα με τὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ὁμῶς δὲν ἰσχύει γιὰ τὶς περιπτώσεις που οἱ κάθε μορφῆς Φαρισαῖοι **«δένουσι φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα καὶ ἐπιθέτουσιν ἐπὶ τοὺς ὠμούς των ἀνθρώπων»**, οὔτε ὅταν **«διυλίζουν τὸν κώνωπα, τὴν δε κάμηλον καταπίνουσι»** (Ματθ. 23/κγ/3,24).

Καὶ τι θα πρέπει νὰ κάνουν ὅταν βλέπουν τὴ συμπεριφορὰ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων κι αὐτὴ δὲν εἶναι συνεπὴς με

τα λόγια τους που διδάσκουν μέσα από το λόγο του Θεού; Μήπως θα έπρεπε να τους διαγράψουν εντελώς από την εκτίμησή τους και μαζί να αγνοήσουν τα λεγόμενά τους; Όχι! Ο Κύριος αντιδιαστέλλει τα λόγια με τα έργα. Αν τα έργα είναι αντίθετα με τα λόγια, εκείνο που πρέπει να αποφεύγουμε δεν είναι τα λόγια αλλά τα έργα (οι πράξεις) τους.

Οι αρχές και οι αξίες του Θεού δεν αλλάζουν με το χρόνο, όπως ισχυρίζονται κάποιοι. Παρόμοια, λοιπόν, όταν σήμερα διδάσκεται και ερμηνεύεται ο λόγος του Θεού στις εκκλησίες, οι πιστοί καλούνται να ελέγχουν και να βεβαιώνονται κατά πόσον αυτά που ακούνε προέρχονται πραγματικά από το λόγο του Θεού και δεν είναι «**η επίνοια της καρδιάς**» των διαφόρων ιεροκηρύκων και κληρικών, και μόνο τότε να συμμορφώνονται προς αυτά τα λεγόμενα.

Αυτό συστήνει ο απόστολος Παύλος όταν γράφει στους πιστούς της Κορίνθου και όλους εμάς, «**Προφήται ας λαλώσι δύο ή τρεις, και οι άλλοι ας διακρίνωσιν**» (Α΄ Κορ. 14/ιδ/29), επειδή ακριβώς υπάρχει πάντα ο κίνδυνος της κακής διδασκαλίας. Αν και προκαταρκτικά συμβουλεύει: «**Το Πνεύμα μη σβύνετε, προφητείας μη εξουθενείτε**» ταυτόχρονα επιτάσσει: «**Πάντα δοκιμάζετε, το καλόν κατέχετε· από παντός είδους κακού απέχεσθε**» (Α΄ Θεσ. 5/ε/19-22). Άρα ο Παύλος επαναλαμβάνει και τις δύο όψεις της εντολής του Χριστού.

Είναι υποχρέωση του πιστού, συνεπώς, να παρατηρεί τι συμβαίνει γύρω τους και εφόσον διαπιστώνει απόσταση ανάμεσα σε όσα οι δάσκαλοί του λένε και εκείνα που πράττουν, οφείλει να

χαρακτηρίζει τις πράξεις των ανθρώπων αυτών **ως κακά παραδείγματα**, όμως χωρίς να περιφρονεί εκείνα που διδάσκουν, εφόσον όμως αυτά είναι σύμφωνα με το θείο λόγο.

Το τελευταίο είναι ένα σοβαρό μήνυμα για μερικούς ή πολλούς σήμερα που επηρεασμένοι από την κακή ή ασυνεπή δι-αγωγή κάποιων ποιμένων, δεν δίνουν σημασία σε όσα εκείνοι λένε, χωρίς να διακρίνουν αν είναι σωστά. Ας μην ξεχνάμε ότι, παρ' όλες τις κατακρίσεις που απηύθυνε ο Χριστός προς τους Φαρισαίους, καμία φορά δεν τους έλεγξε για κακή ερμηνεία του Νόμου. Τους έλεγξε όμως, όπως είδαμε, μόνο «**επειδή λέγουσι και δεν πράττουσιν**».

Η κατάχρηση

Αλλά υπάρχει και μία φοβερή κατάχρηση, όπου άτομα και κύκλοι εκμεταλλεύονται άσχημα τα παραπάνω μέχρι σημείου να μιμούνται τον πάπα της Ρώμης, –που στηριγμένος σε κακή και σκόπιμη ερμηνεία, απαιτεί για τον εαυτό του "αλάθητο", ιδιαίτερα όταν ομιλεί *Ex Cathedra* (=από καθέδρας)– και ως νέοι "Φαρισαίοι" επιβάλλουν «**διδασκαλίας και εντάλματα ανθρώπων**».

Τούτη η τελευταία παρατήρηση δυστυχώς δεν αφορά μόνο τους Ρωμαιοκαθολικούς, αλλά σε κάθε εκκλησία, μεγάλη ή μικρή, πάντα υπάρχουν άνθρωποι πρόθυμοι να αυτοανακηρυχθούν "πάπες" με διάθεση να επιβάλλουν στους υπόλοιπους τις δικές τους απόψεις και, το χειρότερο, συνήθως είναι οι πρώτοι που πρόθυμα θα καταπατήσουν όσα λένε και διδάσκουν...

Αλίμονο και μακριά από αυτούς! ❗

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ...

Γράφαμε στο προηγούμενο τεύχος μας για βαπτίσεις ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΕΣ από Πολιτικούς. Να όμως που τώρα πρέπει να γράψουμε και για **βαπτίσεις ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΕΣ από κληρικούς** και μάλιστα του ανωτάτου βαθμού όπως είναι ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας κ. **Θεόδωρος ο Β΄**.

Όπως βλέπετε στις φωτογραφίες, ο Μακαριότατος –αυτός δεν είναι "Παναγιότατος" όπως ο Κωνσταντινουπόλεως– παραβιάζει ολοφάνερα τις διατάξεις της Καινής Διαθήκης και όλων των κανόνων περί βαπτίσματος, αφού δεν βυθίζει τον βαπτιζόμενο στο νερό, αλλά τον καταβρέχει από επάνω...

Σύμφωνα με την Ορθόδοξη παράδοση ο νεοφώτιστος πρέπει να καταδύεται πλήρως στο ύδωρ (τριπτή κατάδυση), ενώ η δι' επιχύσεως ή ραντίσματος βάπτισμα αποτελεί κακοδοξία. Συνεπώς ο κ. Θεόδωρος, με την πράξη του αυτή παραβιάζει τη βιβλική και την Ορθόδοξη παράδοση, δίνει κακό παράδειγμα στους υφισταμένους του και το ποίμνιό του, και καταπατεί απροκάλυπτα τον λόγο του Θεού. Επειδή όμως είναι «**Πάπας και Πατριάρχης της μεγάλης πόλεως Αλεξανδρείας (...) Πατήρ Πατέρων, Ποιμήν Ποιμένων, Αρχιερέυς Αρχιερέων, τρίτος και δέκατος των Αποστό-**

<http://natapoume.pblogs.gr/2008/07/288202.html>

λων και Κριτής της Οικουμένης» θα βρει κάποιο τρόπο για να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα αφού εκείνος κρίνει τους άλλους και από κανέναν δεν κρίνεται... ☹

«Η λέξις «βαπτίζω», που χρησιμοποιεί το Ευαγγέλιο, δεν σημαίνει ραντίζω ή περιχύνω, αλλά βυθίζω, βουτώ. Εξ άλλου και τα αρχαία «Βαπτιστήρια», που έχει ανακαλύψει η Αρχαιολογία, φανερώνουν ότι οι πρώτοι Χριστιανοί εβαπτίζοντο, όπως βαπτιζόμαστε εμείς οι Ορθόδοξοι».

ΑΠΕΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΜΑΣ, ΕΚΔ. «Ο ΣΩΤΗΡ», 1997.

ΤΙΝΟΣ ΤΑ ΙΧΝΗ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ;

Η “ταπεινότης” του Μακαρισιτάτου Αρχιεπισκόπου Κύπρου **κ. Χρυσόστομου** είναι προφανής, αρκεί να τον συγκρίνει κανείς με την εικόνα του ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ ΚΥΡΙΟΥ που φαίνεται στο παρασκήνιο.

Για όσους δεν γνωρίζουν, ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου έχει τρία αυτοκρατορικά προνόμια που του παραχώρησε το 478 ο Βυζαντινός αυτοκράτορας **Ζήνων**, (1) να υπογράφει με κόκκινο μελάνι, (2) να φέρει κατά τις ακολουθίες πορφυρό μανδύα και (3) να κρατεί αυτοκρατορικό σκήπτρο αντί ποιμαντορικής ράβδου.

Σίγουρα κάποιον αντιγράφει ο κ. Χρυσόστομος, όχι όμως τον ταπεινό Ιησού που δίδαξε : «**Οι άρχοντες των εθνών κατακυριεύουσιν αυτά και οι μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αυτά. Ούτως όμως δεν θέλει εἶσθαι ἐν υμῖν, ἀλλ’ ὅστις θέλει να γείνη μέγας ἐν υμῖν, ἀς ἴηαι ὑπηρέτης υμῶν, και ὅστις θέλη να ἴηαι πρῶτος ἐν υμῖν, ἀς ἴηαι δούλος υμῶν· καθὼς ο Υἱός του ἀνθρώπου δεν ἦλθε διὰ να ὑπηρετηθῇ, ἀλλὰ διὰ να ὑπηρε-**

(www.romfea.gr)

τήση και να δώση την ζωὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν» (Ματθ. 20/κ/25-28).

Η ΚΑΥΣΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ...

Με αφορμή τη συζήτηση για την καύση των νεκρών αντιγράφουμε από το ιστολόγιο **Press-gr.blogspot.com** κείμενο με υπογραφή "gianniotis.gr", χάρη των αναγνωστών του «Τ»:

Οργίζεσαι πραγματικά όταν ακούς τους ρασοφόρους να μιλάνε για το άψυχο σώμα του νεκρού. Έχει τον προορισμό του λένε, σύμφωνα με τα της εκκλησίας οριζόμενα. Τι εννοούνε άραγε με αυτό; Ότι μαζί με την ψυχή του νεκρού, πάει και το σώμα του στην κόλαση ή στον παράδεισο. Δεν είδα όμως ποτέ να δείχνουν ανάλογη ευαισθησία για τα άψυχα σώματα που μένουν στα ψυγεία επί μήνες, χωρίς να ενδιαφέρεται κανείς γι' αυτά. Ε... βέβαια!!! Αυτό το σώμα δεν έχει προορισμό, και

επομένως ούτε οικονομικό όφελος.

Κύριοι παπάδες και δεσποτάδες, μήπως η επί μακρόν παραμονή ενός νεκρού μέσα στα ψυγεία, μπορεί να θεωρηθεί και ως περιύβριση νεκρού; Για σκεφθείτε το λίγο, και αφήστε τα δήθεν ...χριστιανικά κ.λ.π. βαρύγδουπα επί του θέματος της ταφής, κατά τα δικά σας και όχι της θρησκείας οριζόμενα.

Όλα αυτά τα λέω, με δεδομένο ότι είμαι Χριστιανός ορθόδοξος και ...λαδοβαπτισμένος. Όσο και αν σας φαίνεται περίεργο.

Σχόλια περιττεύουν... Ας απαντήσουν οι αρμόδιοι. **✚**

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ...

Μεγάλη συζήτηση για το ταξίδι του κ. **Βαρθολομαίου** στο Κίεβο για τα 1020 χρόνια από τον "εκχριστιανισμό" των Ρώσων. Αναφερόμενη ωστόσο η εφημερίδα «**Ελεύθερη Ώρα**» έγραψε τα παρακάτω διαφωτιστικά...

Και οι μεν σχέσεις των ομοδόξων Ελλάδας, Ουκρανίας και Ρωσίας δεν

διαταράχθηκαν, όμως οι **επίσης ομόδοξες Ορθόδοξες** χώρες Γεωργία και Ρωσία προτίμησαν να εμπλακούν σε μάχες με εκατοντάδες νεκρούς, ώστε χρειάστηκαν να τους ειρηνεύσουν οι "αλλόδοξοι" Ευρωπαίοι. **Όμως αυτό δεν είναι "ειρήνη"**. **ΕΙΡΩΝΙΑ ΕΙΝΑΙ!** ☹

ΤΑ ΒΡΗΚΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΘΗΝΑΙ ΤΟΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ

■ Την τελευταία στιγμή, διεσώθη το κύρος της Ορθοδοξίας και διαφυλάχθηκε η ενότητά της ■ Οι δύο Προκαθήμενοι υπέκυψαν στις πιέσεις εκατέρωθεν από Μόσχα και Αθήνα, για να μη διαταραχθεί το καλό κλίμα στις σχέσεις των ομοδόξων χωρών ■ Εύθραυστη χαρακτηρίζουν πολλοί την ανακωχή και συνάμα τη βλέπουν ως προσωρινή ■ Απόντες οι Προκαθήμενοι των πρεσβυγενών Πατριαρχείων Ιεροσολύμων και Αλεξανδρείας ■ Ο Κύπρου είχε αποκλείσει εξ αρχής την μετάβασή του στο Κίεβο ■ Παρόντες ο Τιράνων Αναστάσιος και ο Αθηνών Ιερώνυμος ■ Οκτώ χρόνια είχαν να συναντηθούν ο Κωνσταντινουπόλεως με τον Μόσχα ■ Και οι δύο έχουν πρωτοκαθεδρικές βλέψεις και σκοπούς που μόνον ο στόχος αλλάζει ■ Ο ένας θέλει να γίνει Πάπας της Ανατολής και ο άλλος Οικουμενικός, αλλά με έδρα την Μόσχα ■ Ο Οικουμενικός επιδιώκει εθνική ανεξάρτητη Ουκρανική Εκκλησία, ο Μόσχα ούτε να ακούσει δεν θέλει γι' αυτό ■ Ο Βαρθολομαίος υπερασπίζεται τον τίτλο του, ο Αλέξιος την ποσότητα του ποιμνίου του **Ελεύθερη Ώρα - 28-7-2008**

ΟΣΜΗ ΧΡΗΜΑΤΟΣ... ΚΑΙ ΘΥΜΙΑΤΟΥ...

Στην εφημερίδα «**FREESUNDAY**» (7-8-08) και με αφορμή διάφορες καταγγελίες αναφορικά με κτηματικές συναλλαγές της Μονής Βατοπεδίου με πολιτικούς παράγοντες της χώρας, διαβάσαμε την εξής άποψη του βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ κ. **Ι. Δραγασάκη**:

«...το σκάνδαλο ...δεν είναι το μοναδικό. Ανάλογες με τη Μονή Βατοπεδίου διεκδικήσεις έχουν κι άλλες μονές και όχι μόνο του Αγίου Όρους. Η άνοδος της τιμής της γης έχει ανοίξει την όρεξη και η φορολογική ασυλία που έχουν εξασφαλίσει στα εκκλησιαστικά ιδρύματα οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ έχουν δημιουργήσει ένα θερμοκήπιο διαπλοκής εκκλησιαστικών, οικονομικών και πολιτι-

κών παραγόντων. Όπως φαίνεται, για το κέρδος δεν ισχύει κανένα άβατο και η οσμή του χρήματος αποδεικνύεται πιο δυνατή από τη μυρωδιά του θυμιατού.»

Για την υπόθεση των εκτάσεων που παραχώρησε το κράτος στη Μονή Βατοπεδίου και τις διαδικασίες που χρησιμοποιήθηκαν, ήδη διατάχθηκε εισαγγελική έρευνα για να διαπιστωθεί το καθεστώς με το οποίο έγιναν οι μεταβιβάσεις και των ατόμων που μεσολάβησαν. Ως φαίνεται από τα παραπάνω, μάλλον δεν έχει δίκιο ο υπουργός κ. Βουλγαράκης όταν λέει πως «Ο,τι είναι νόμιμο είναι και ηθικό». Εμείς από καιρό μιλάμε για **νόμους ΑΝΗΘΙΚΟΥΣ..** ☹

"Ομοφυλομανείς..."

1 Σε πολλούς αναγνώστες άρεσε η παρουσίαση των βιβλικών κειμένων σχετικά με το ζήτημα των ομοφυλομανών στο προηγούμενο τεύχος με τίτλο «Τι θα έλεγε ο Χριστός;»

Ήταν μια ιδέα που δανειστήκαμε από ένα παλιό αγγλόφωνο περιοδικό, όπου διάφορα θέματα εξετάζονταν με βάση τα λόγια και γραπτά προσωπικοτήτων της Αγίας Γραφής, έτσι ώστε το αποτέλεσμα να έχει μορφή υποθετικού διαλόγου και έτσι να είναι περισσότερο κατανοητό από μια ξερή παράθεση πεζών κειμένων.

Είναι στις προθέσεις μας να αξιοποιήσουμε το ίδιο σχήμα και για άλλα ζητήματα, πάνω στα οποία διάφοροι προσπαθούν να υποστηρίξουν ότι η Βίβλος είναι σιωπηλή και έτσι αποφασίζουν και διδάσκουν ό,τι ο καθένας επιθυμεί και βούλεται.

2 Από καιρό όταν αναφερόμαστε σε άτομα που αποκλίνουν σεξουαλικά από τη φυσιολογική κατάσταση εκφράζοντας ερωτικό πάθος προς το ίδιο φύλο δεν χρησιμοποιούμε το γνωστό –πλην λανθασμένο– όρο «ομοφυλόφιλοι» αλλά τον όρο «ομοφυλομανείς». Υπάρχει εξήγηση:

Οι όροι «ομοφυλόφιλος» και «ομοφυλοφιλία» δεν είναι ούτε αυθεντικοί ελληνικοί ούτε δόκιμοι. Πρόκειται για νεότερα μεταφραστικά δάνεια ως απόδοση της γερμανικής λέξης «Homosexualität», που διατυπώθηκε μόλις τον 19ο αι. από τον Ούγγρο Karl-Maria Benkert (πιθανότατα ομοφυλομανής ο ίδιος) και διαδόθηκε με το σύγγραμμα του R.v. Krafft-Ebing «*Psychopathia Sexualis*» (1886). Η παραπλήσια αρχαιοελληνική λέξη «ομοφυ-

λία» σημαίνει «κοινή καταγωγή» και δεν έχει σχέση με ερωτικά ζητήματα.

Η Εθνική Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου ομολογεί πως «Όσον αφορά την ομοφυλοφιλία, είναι εμφανής η αμνηχανία και η απουσία consensus [=ομοφωνίας] για την επιλογή των όρων που θα χρησιμοποιηθούν και για το περιεχόμενο που θα τους αποδοθεί, από την πλευρά του νομοθέτη, της κοινωνίας, αλλά και μέσα στην ίδια την ομοφυλοφιλική 'κοινότητα'».

Η λέξη "φιλία" στα ελληνικά δεν έχει καμία σχέση με τη γενετήσια έλξη και πράξη κι η χρήση της εν προκειμένω απλά κάνει καλόχη μια κακή πρακτική. Αντίθετα οι έντονες εκδηλώσεις που ωθούν το άτομο σε πράξεις πάθους ονομάζονται "μανίες" (π.χ. "ερωτομανής"=αυτός που βρίσκεται συνέχεια σε ερωτική έξαψη, που βρίσκεται συχνά πολύ ερωτευμένος, "νυμφομανία" = παθολογική υπερανάπτυγμένη σεξουαλικότητα γυναίκας κ.ο.κ.). Ο Πλάτωνας χώριζε τη μανία σε 4 μέρη: α) Μαντική, με προσάτη τον Απόλλωνα. β) Τελετουργική, με προσάτη τον Διόνυσο. γ) Ποιητική, που εμπνέουν οι Μούσες, και δ) Ερωτική, που εμπνέουν η Αφροδίτη και ο Έρωτας.

Ύστερα από τα παραπάνω και μια εκτεταμένη σχετική μελέτη, αποφασίσαμε να χρησιμοποιούμε στο εξής τον όρο "ομοφυλομανία" ως πλέον δόκιμο και σαφώς ΕΛΛΗΝΙΚΟ.

Όσοι συμφωνούν με τα παραπάνω ενθαρρύνονται να κάνουν το ίδιο!

Η καταδίκη ενός Μητροπολίτη

Ο «ΤΥΧΙΚΟΣ» έχει σχολιάσει τον τρόπο με τον οποίο εκλέγονται οι κληρικοί και αποκλείει κάθε είδους εμπλοκή του Θεού σ' όλο αυτό το "αλισβερίσι" που συμβαίνει με άγνωστα ανταλλάγματα – πολύ περισσότερο δε συνέβαινε τα χρόνια του Βυζαντίου και της Τουρκοκρατίας.

Τα ίδια και χειρότερα έγραψε σε πρόσφατο σημείωμά του στον **«Ορθόδοξο Τύπο»** (8-8-08) ο πρωτοπρεσβύτερος π. **Δ. Τάτσης**, από όπου και αντιγράφουμε:

«(...) Η ειδηση ότι ένας μητροπολίτης οδηγήθηκε στη φυλακή είναι συγκλονιστική! **Βέβαια, όλοι γνώριζαν απ' την τηλεόραση και τις εφημερίδες τα έργα και τις ημέρες του συγκεκριμένου μητροπολίτη και ζητούσαν την τιμωρία του.** Αλλά δεν φαντάζονταν κι εγκλεισμό του στη φυλακή!

Το γεγονός αυτό επίσης αποκαλύπτει το τι συμβαίνει στη Διοίκηση της Εκκλησίας. **Ευτυχώς που υπάρχουν τα πολιτικά δικαστήρια και τιμωρούν τους ανάξιους κληρικούς!** Σ' εκείνους που ασχολούνται με τα εκκλησιαστικά, η ποικίλη αμαρτωλή δραστηριότητα τού καταδικασθέντος μητροπολίτη δεν ήταν άγνωστη. **Γνώριζαν τον άνθρωπο και προτού να γίνει επίσκοπος.** Ιδιαίτερη σχέση μαζί του είχε ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ο οποίος είχε πρωτοστατήσει στην εκλογή του ως μητροπολίτου Ζακύνθου και στη συνέχεια στην μετάθεση του στην Αττική με την κατάπτυστη πλαστογράφηση των ψηφοδελτίων, την όποια είχε κάνει ο ίδιος. (...) Μετά την κατακραυγή του λαού για τον μητροπολίτη Αττικής και τον πανελλήνιο σκανδαλισμό, βρέθη-

καν συνοδικοί μητροπολίτες, οι οποίοι υποστήριζαν τον άγιο Αττικής και ζητούσαν απ' τον τοποτηρητή της μητροπόλεως να του επιτρέψει να λειτουργεί και να κηρύττει στους ναούς, σαν να μη είχε συμβεί τίποτα. (...)

Είναι καιρός η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας να γίνει προσεκτικότερη στην εκλογή των επισκόπων. Ν' αναδεικνύει πρόσωπα όχι με βάση τις γνωριμίες, τις υποδείξεις –ή και τις αδυναμίες– αλλά με βάση το ήθος και τον ιεραποστολικό ζήλο τους. Διαφορετικά θα διαιωνίζονται δυσάρεστες καταστάσεις στον ιερό χώρο της Εκκλησίας.»

(Τα έντονα γράμματα του «Τ»)

Τα παραπάνω όχι μόνο επαληθεύουν παλαιά δικά μας σχόλια αλλά και δείχνουν τη δεινή θέση που έρχεται κάθε ειλικρινής άνθρωπος όταν προσπαθεί να "καταπει" όσα **ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΑ** γίνονται από εκείνους μάλιστα που ορκίστηκαν να υπηρετούν την **ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ**.

Ύστερα απ' αυτά ας μην απορούν που οι κάθε είδους "αιρετικοί", ανατολίτες γκουρού, νεοεποχίτες και άθρησκοι πολλαπλασιάζονται σαν μανιτάρια στον πολύπαθο αυτό τόπο... Ακόμη κι αν είναι λάθος τα πιστεύω τους, πολλοί απ' αυτούς **είναι πόρρω καλύτεροι από ορισμένους "μητροπολίτες"...**

Αν κάποιος θέλουν να ονειροβατούν, ας διαβάσουν στην ίδια εφημερίδα (σελ. 3) και το κείμενο του Καθηγητή **Ι. Κορναράκη**, με τίτλο **«Ουαί τη εκκλησία εκείνη δι' ης ο σκανδαλισμός έρχεται!»**

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
Τ.Θ. 53100 - 14210 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN